

မောင်ထွန်းသူ

စိမ်းရက်လေအား

PAST FORGETTING

Kay Summersby Morgan

တတိယအကြိမ်

မူရင်းထုတ်ဝေသူ၏ အမှာ

ကေးဆမ်းမားစဘီးမော်ဂန်သည် ဤစာအုပ်ကို သေမိန့်ကျပြီးမှ ရေးသားခြင်း ဖြစ်၏။ ၁၉၇၃ ခုနှစ် လကုန်ပိုင်းခန့်တွင် သူ့ဆရာဝန်များက သူ့အား နောက်ထပ်ခြောက်လသာလျှင် အသက်နှင့်ကိုယ် တည်မြဲတော့မည်ဟု အသက်အပိုင်းအခြားကို သတ်မှတ်ပေးခဲ့ကြသည်။ ။

သို့သော်လည်း ကေးသည် သူ့ဘဝသက်တမ်းကို တစ်နှစ်ကျော်ကျော် ခန့် ဆွဲဆန့်ပြီး နေထိုင် သွားခဲ့သည်။ ။ နောက်ဆုံး ကွယ်လွန်သွားချိန်အထိ သူသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အစားမပျက်၊ အပျော် အရွှင်မပျက် နေထိုင်သွားခဲ့၏။ "သေမိန့်ကို အမြဲသတိရပြီး နေထိုင်သွားဖို့ ကတော့ ကျွန်မဘဝမှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး"ဟု သူက ဆိုသည်။ ။

သူသည် လုပ်စရာရှိသည့်အလုပ်များကိုလည်း ဆက်လုပ်သည်။ သူမကွယ်လွန်မီနောက်ဆုံး လုပ်သွားခဲ့သည့်အလုပ်မှာ "သည် စတက်ဖို့ ဒ်ဝိုက်"(The Stepford Wives) အမည်ရှိ ရုပ်ရှင်ကား အတွက် ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှု အကြံပေးအလုပ် ဖြစ်၏။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ အလုပ်အားရက်များ တွင် သူသည် သူ၏ ဗောက်စ်ဝက်ဂွန် ကားဟောင်းလေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ သူ့မိတ်ဆွေ ဟင်ပတန်တို့ ထံ သွားလည်သည်။ ။ အပျင်းပြေ ဖဲကစားသည့်အခါ ကစားသည်။ ။ အခါအခွင့် ကြုံကြိုက်သည့်အခါများ တွင် ပေါင်းဟောင်း၊ သင်းဟောင်းများ နှင့် ဂေါက်သီးတွင်းစိမ်သည်။ ။ ပြီးတော့ စာရေးသည်။ ။ ဤစာအုပ်ကို ရေးခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့အဖြစ်မှန်ကို သိ

လိုသော စေတနာဖြင့် ရေးခြင်းဖြစ်လေသည်။ ။

"ကျွန်မဟာ အစဉ်သဖြင့် အစဉ်းစား အဆင်ခြင်ကြီးခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ"ဟု ကေးက ပြောသည်။ ။ "ဒါပေမဲ့ အခုဆိုရင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလည်း ကွယ်လွန်သွားပါပြီ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း သေလူဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်မသေသွားတဲ့ တစ်နေ့ကျရင် ဒီစာအုပ်က ကျွန်မကိုယ်စား စကားပြောစေချင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ရဲ့ အဖြစ်မှန်ကိုလည်း ကမ္ဘာက နားလည်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိနေမိပါတယ်"

သူ မကွယ်လွန်မီ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်အလိုတွင် ကေးသည် နယူးယောက်မြို့တော်မှ နေ၍ ဆောက်သင်ပတန်ဘက်ရှိ ကော့ဘက်ချ်ခေါ် တစ်ထပ်တိုက်ပု ကလေးတစ်လုံးစီသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ သည်။ ။ "ကျွန်မ မြို့ထဲမှာ မသေချင်ဘူး"ဟု သူက ဆိုသည်။ ။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ အစွမ်းကုန်အားတင်း၍ ရွှေ့ပြောင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့နောက် သူ့အမှတ်တရ သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော သူ၏ ရဲရင့်မှုနှင့် ရိုးသားတည်ကြည်မှုများကို အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြသော ဒွိုက်၊ ဒီ၊ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၊ ဝန်ကြီးချုပ် ဝင်စတန်ချာချီနှင့် သမ္မတ ဖရန်ကလင်ဒီရစမဲ့တို့ ၏ ဓာတ်ပုံများကို အစီအစဉ်ကျအောင် ပြန်၍ စဉ်ပေးခဲ့လေသည်။ ။

သူသည် ဇန်နဝါရီလအတွင်းတွင် တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်ကြာမျှ လောင်းအိုင်လင်ကျွန်း၏ ဆားဓာတ်အပြည့်ပါသော သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သည့် ဆောင်းလေရိပ်ကို ရှုရှိုက်ကာ စိတ်၏ သာယာ ကြည်နူးမှုကို ရယူခံစားခဲ့သည်။ ။ သူ့မွေးရပ်ဇာတိဖြစ်သော အိုင်ယာလန်နိုင်ငံ၏ ကော့ခဲကောင်တီခရိုင်နယ်မြေအတွင်းမှ သူ့မိသားစုပိုင် အင်းနစ်ဘက်ဂေဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မြက်ခင်းများကို ဖြတ်သန်း တိုက်ခိုက် လာလေ့ရှိသော ဆားဓာတ်အပြည့်ပါသည့် အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာလေကို ပြန်လည် တသ သတိရမိပါ

သည် ဟု ပင် သူ့မိတ်ဆွေများအား ပြောပြခဲ့သည် ။ ဤသို့ဖြင့် ဆေးရုံရက်ချိန်း သွားရမည့် ချိန်းရက်သို့ ရောက် လာလေသည် ။ နောက်တစ်နေ့တွင် သူ ကွယ်လွန်ရှာလေသည် ။

ကေး၏ ပြာများကို သူ့မွေးဇာတိဖြစ်သော အိုင်ယာလန် မြေပေါ်၌ ကျဲဖြန့်ခဲ့ကြသည် ။ သို့သော်လည်း သူ့စာအုပ်ကတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည် ။ ကျွန်ုပ်တို့ အနေဖြင့် ဤစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေခွင့်ရသည့်အတွက် များစွာဂုဏ်ယူပါ၏။ ထို့ပြင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ အနေဖြင့် ကက်သရင်းဟယ်လင် မက္ကာသီ မောရောဆမ်းမား စဘီးမော်ဂန်အား အရာရှိတစ်ဦးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ချစ်စရာကောင်းပြီး ရဲရင့်သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးအဖြစ် လည်းကောင်း အလေးပြုလိုက်ပါ၏။

Past Forgetting
ထုတ်ဝေသူ၏ အမှာ

Kay Summersby Morgan

ဤအဖြစ်သည် ကျွန်မ၏ စိတ်ကို အကြီးအကျယ် ထိခိုက်ကြေကွဲခြင်းဖြစ်စေခဲ့သည် မှာ အမှန် ပင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း အချိန်တွေကြာညောင်းလာသည့်အခါ ကျွန်မစိတ်၌ ရရှိခံစားခဲ့ရသော ဒဏ်ရာသည် တဖြည်းဖြည်းကျက်လာခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတွင် အမာရွတ်မျှသာ ကျန်ခဲ့ပါတော့သည်။ အကယ်၍ သာ ကျွန်မသည် ယနေ့ခေတ် အချိန်ကာလတွင် အသက်သုံးဆယ်အရွယ်ပြန်ဖြစ်သွားပြီး ဥရောပတိုက် စစ်မြေပြင်ရှိ မဟာမိတ်တပ်များ ၏ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရာကောင်းလှသော စစ်သေနာပတိချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒွိုက်၊ ဒေးဗစ်၊ ဆင်ဟောင်ဝါ ၏ ဒရိုင်ဘာ၊ အတွင်းရေးမှူးနှင့် လူယုံတော်တစ်ဦးအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသည် ဆိုငြားအံ့၊ ကျွန်မတို့ ၏ အဖြစ်ကို စပ်စပ်စုစုလုပ်မည့်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှပင် ရှိမည်မထင်ပါ။

ယနေ့ခေတ်သာဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ ၏ အဖြစ်ကို သာမန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တစ်ခုဟု သာ ယူဆကြပါလိမ့်မည်။ သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲလာသော ယနေ့ခေတ်လူတို့ ၏ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး အခြေအနေအရ ကျွန်မတို့ ၏ အဖြစ်ကို သိပ်ကြီး အလေးအနက်ထားကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သာမန်ကိစ္စ တစ်ခုအဖြစ်သာ သဘောထားပြီး

မေ့ပျောက်သွားကြလိမ့်မည် ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော်လည်း ကျွန်မ၏ အဖြစ်မှာ ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်ပါ။ ထိုဖြစ်စဉ်တစ်ခုလုံးကို လူတွေက မေ့ပျောက်သွားရန်အတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပါသည်။ ။ ထို့နောက် ကျွန်မ၏ စိတ်တွင် ဤအဖြစ် တစ်ခုလုံးကို လူတွေမေ့ပျောက်သွားကြပြီဟု ထင်မိသောအချိန် တစ်ချိန်သို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုအချိန်ကျမှ ပင် ကျွန်မ၏ အဖြစ်သည် အသစ်ထပ်မံ၍ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။ ။ ယခုတစ်ကြိမ် ပေါ်ပေါက်လာပုံမှာ လက်စားချေလိုသောစိတ်ဖြင့် ကျွန်မ၏ စိတ်ဒဏ်ရာ အမာရွတ်ကို ဓားနှင့်ထိုးခဲ့လိုက်သည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ ။

လက်သည် မှာ မာလီမစ်လား၏ "မြောင်ဖွင့်ဟချက်များ ၊ ဟယ်လီအက်စ်ထရူးမင်း၏ နှုတ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ" အမည်ရှိစာအုပ် ဖြစ်သည်။ ။ ထိုစာအုပ်ကို တရားဝင် ရိုက်နှိပ်ခြင်း မပြုရသေးမီ ၁၉၇၃ခုနှစ် နွေဦးအကြိုရာသီကုန်ခါနီး အချိန်ကတည်းက ထိုစာအုပ်၏ စာပိုဒ်အချို့၌ ဖော်ပြထားသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါနှင့် ကျွန်မတို့အကြောင်းသည် ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်ရှိ သတင်းစာများ မျက်နှာဖုံးသတင်း ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ။

အဖြစ်ကတော့ မယုံကြည်နိုင်လောက်သည့် အဖြစ်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကွယ်လွန်သွားသည် မှာ လေးနှစ်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မ သူ့ကို မမြင်ရ၊ မတွေ့ခဲ့ရသည် မှာ လည်း နှစ်တစ်ရာကို လေးပုံပုံလျှင် တစ်ပုံကျော်ကျော်ခန့်ပင် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်ပါ၏။ ရှေးဟောင်း သမိုင်းပုံပြင် တစ်ခုဟု ပင် ကျွန်မစိတ်က ယူဆ ထားပြီးဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ကမ္ဘာကတော့ ကျွန်မ၏ အယူအဆကို သဘောတူပုံ မရှိပါ။ လွှဲကြံရုံ ရာရာက ပရိတ်မဂ္ဂဇင်းတွင် "သတင်းစာဆရာများ သည် ကေးဆမ်းမားစဘီးကို

အပြင်းအထန် ရှာပုံတော်ဖွင့်လျက် ရှိကြ၏။ သို့သော်လည်း သူတို့ သည် ကေးဆမ်းမားစဘီးကို ရှာမတွေ့ကြချေ"ဟု ရေးသားခဲ့လေသည် ။

သတင်းစာဆရာများက ကျွန်မကို ရှာမတွေ့ခြင်းမှာ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့်ဖြစ်ပါသည် ။ ဤဇာတ်လမ်း ပြန်လည် ဆန်းသစ်လာချိန်တွင် ကျွန်မသည် ခွဲစိတ်ခုံပေါ်၌ ရောက်လျက်ရှိပါသည် ။ သို့သော်လည်း သတင်းစာဆရာဆိုသော လူစားများ သည် ဇွဲကောင်းကောင်း နှင့် မရမနေအားထုတ် တတ်သည့်အမျိုးအစားဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ နောက်ဆုံးတွင် အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားသတင်းစာဆရာ တစ်ဦးက ကျွန်မကို ခြေရာခံမိသွားပါသည် ။ သူသည် သတင်းစာဟောင်းဖြတ်ပိုင်းများကို ပြန်၍ လေ့လာရာမှ ဖြတ်ပိုင်းတစ်ခုတည်း၌ ဖော်ပြထားသော ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးအကြောင်းကို သိသွားသည် ။ ထိုအခါ ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းမနှင့် အဆက်အသွယ်ရရန် သူကြိုးစားသည် ။

"မစ္စက်ပီလား ခင်ဗျာ"ဟု သူကမေးသည် ။ "ကျွန်တော် လန်ဒန်က စကားပြောနေတာပါ။ ကေးနဲ့ ရက်ဂျီနယ်မော်ဂန်တို့ လက်ထပ်တုန်းက သူတို့ မင်္ဂလာပွဲကို ခင်ဗျားတက်ခဲ့သေးတယ် မဟုတ် လား"

ကျွန်မ မိတ်ဆွေကတော့ သူမေးခွန်းအပေါ်၌ သံသယမဖြစ်ပါ။ ရိုးရိုးတန်းတန်းမေးသည် ဟု ပင် သူထင်သည် ။ "ကျွန်မတက်ခဲ့ပါတယ်"ဟု သူက ဖြေသည် ။

"သူတို့ လက်ထပ်တာကိုက ကျွန်မရဲ့ အခန်းမှာ ပါ"

"ကျွန်တော်ဟာ ကေးရဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ဦးပါ"ဟု သူက ဆိုသည် ။ "ကျွန်တော် ကေးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ရှာနေတာ ကြာပါပြီ။ သူအခု ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာများ ပြောနိုင်ပါ့မလား"

အမှန်တော့ ဤစကားသည် သူလိမ်ပြောခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သူနှင့် ကျွ

နိမသိကြဖို့ နေနေသာ သူ့ နာမည်ကိုပင် မကြားဖူးပါ။ ကျွန်မ၏ မိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးကတော့ ဤအဖြစ်ကို မသိရှာပေ။ "ကေး တစ်ယောက် နယူးယောက်ဆေးရုံပေါ်မှာ ရောက်နေပါတယ်။ သူ ခွဲစိတ်ကုသခံထားရတယ်"ဟု အဖြေပေးခဲ့သည် ။

မှန်ပါ၏။ ကျွန်မ ဆေးရုံပေါ်၌ ရောက်နေပါသည် ။ နာလန်ထခန်းမှ အပြင်သို့ ထွက်ခွင့်ရပြီးစ အချိန်ဖြစ်ပါသည် ။ ကျွန်မ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်မှ နေ၍ အကြောဆေးကို တစ်စက်ချင်း သွင်းနေရ ဆဲဖြစ်သည် ။ ပိုက်တစ်ချောင်းကိုလည်း နှာခေါင်းတွင် တပ်ထားဆဲဖြစ်သည် ။ ဆေးရုံတယ်လီဖုန်းခုံမှ ကျွန်မကို ခေါ်သည် ။ ရေခြားမြေခြားတိုင်းတစ်ပါးမှ တယ်လီဖုန်းခေါ်နေပါသည် ဟု အကြောင်းကြား သည် ။

ထိုတယ်လီဖုန်းကို လက်ခံစကားပြောလိုစိတ် ကျွန်မတွင် ရှိနိုင်ပါမည်လော။ အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် စကားပြောလိုစိတ် မရှိပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မလက်ခံနားထောင်ခဲ့ပါသည် ။ နယူးယောက်မြို့မှ မိုင်ပေါင်း ရှစ်ထောင်အကွာရှိ ဂျီနားဘတ်မြို့ရောက်နေသော ကျွန်မ၏ မောင် ရှီးမတ်ဆီမှ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ သေချာပေါက် တွက်ထားခဲ့သည် ။ ကျွန်မ တွက်ကိန်းလွဲပါသည် ။ ခေါ်သူမှာ ကျွန်မကို ခြေရာခံသူ ဖြစ်နေပါသည် ။

"ကျွန်တော် လန်ဒန်ကဆက်နေတာပါ"ဟု သူကပြောသည် ။ "ဟိုကိစ္စက ဘယ်လိုလဲ"ဟု မေးသည် ။

ရောဂါကြီးတစ်ခုကို ခွဲစိတ်၍ အကုသခံရဖူးသည့် လူတစ်ယောက်က သာလျှင် ကျွန်မလက်ရှိ အခြေအနေကို နားလည်နိုင်မည်ဖြစ်ပါသည် ။ ခွဲစိတ်စဉ်က ပေးထားခဲ့သည့် မေ့ဆေးအရှိန်မှာ လုံးဝ မပြယ်သေးပါ။ ယခုအချိန်အထိ မူးဝေနောက်ကျိဆဲဖြစ်သည် ။ မေ့ဆေးကြောင့် ကျွန်မမှာ

အလွန်ပင် ပန်းနွမ်းနယ်ဆဲပင် ရှိပါသေးသည် ။ စကားပြောခြင်းမှာ လည်း အလွန်အားစိုက်ရသည့် အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်ပါ၏။

"ဘယ်ကိစ္စက ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာ လဲ"ဟု ကျွန်မက ပြန်မေးသည် ။

"ခင်ဗျားနဲ့ အိုက်အကြောင်း မေးတာပါ"ဟု သူကပြောသည် ။ "အဲဒါ မှန်သလား၊ မမှန်ဘူး လား"

သူ ဘာပြောနေသည် ကို ကျွန်မ နားမလည်ပါ။ သူသည် တစ်ချိန် သောအခါက လူပြော သူပြော တစ်စွန်းတစ်စမျှ ကြားခဲ့ရဖူးသော ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ် တစ်ခုပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားနေသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မထင်မိသည် ။

ညအချိန်မတော် ညကြီးမင်းကြီးကျခါမှ ဖုန်းဆက်ပြီး လောင်းကစား ကြွေးကိုရှင်းနေသော အရက်မူးသမားများ နှင့် ကျွန်မ ကြုံခဲ့ရဖူးပါသည် ။ သို့သော်လည်း ထိုလူစုသည် ဆေးရုံပေါ်၌ ပက်လက်ဖြစ်နေသည့် ကျွန်မထံ ဖုန်းဆက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဟောင်ဝါနှင့် ကျွန်မတို့ ၏ ဆက်ဆံရေး အကြောင်းကို မေးနေသူလောက်တော့ မဆိုးဟု ထင်သည် ။

"ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး"ဟု အဖြေပေးကာ ဖုန်းကို ပစ်ချလိုက်ပါသည် ။ သို့သော်လည်း သူ့မှာ တော့ ပြောစရာ သတင်းတစ်ခု ရသွားပြီ ဖြစ်၏။ "နယူးယောက်မြို့တော်တွင် ခွဲစိတ်ကုသမှုခံ ယူပြီးဖြစ်သော ကေးဆမ်းမားစဘီး မော်ဂန်က သူနှင့်အိုက်တို့ လက်ထပ်ရန် စီစဉ်ခဲ့ကြသည် ဟူသော သတင်းနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ဝေဖန်ပြောဆိုခြင်း မပြုနိုင်ဟု ငြင်းဆိုလိုက်ကြောင်း"ဟု သတင်းပေးခဲ့သည် ။

သူတစ်ပါး၏ အကျိုးပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း ကြံစည်အားထုတ်မှု တစ်ခုသည် ပြီးမြောက် သွားခဲ့လေပြီ။ ကျွန်မ ဘယ်မှာ ရှိနေသည် ကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက သိသွားကြပြီ ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ ဖုန်းခေါ်သံများ

နှင့် ကြေးနန်းများ သည် ဆေးရုံသို့ ဝင်လာမစဲ တသဲသဲဖြစ်လာသည် ။

ကျွန်မအနေဖြင့် အဘယ့်ကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်လာရသည် ကို ချက်ချင်းပင် သိခဲ့ရပါသည် ။ ကျွန်မ၏ အရင်းနှီးဆုံးသော မိတ်ဆွေများ ထဲမှ တစ်ဦးက ကျွန်မအတွက် စာအုပ်တစ်အုပ် ဝယ်လာပေးသည် ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါနှင့် ပတ်သက်၍ သမ္မတ ထရူးမင်းက ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့သမျှ အချက်အလက်များကို ဖော်ပြထားသော စာမျက်နှာများ တွင် စက္ကူကလေးများ ညှပ်ထည့်ပြထားလေသည် ။

အယ်ရီအက် ထရူးမင်း အနေဖြင့် ဒွိုက်ဒီအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ အပေါ်၌ ထောက်ထားမှု မရှိသည် မှာ ဖုံးကွယ်နေစရာ မလိုတော့ပါ။ သို့သော်လည်း ပေါ့စဒမ် ညီလာခံကျင်းပခဲ့သည့် ၁၉၄၅ခုနှစ် အတွင်းက သမ္မတ ထရူးမင်းသည် သူ၏ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဂျိမ်းဘားနက်စ်နှင့်အတူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ ဌာနချုပ်တည်ရှိရာ ဖရင့်ဖတ်မြို့သို့ အလည်တစ်ခေါက် ရောက်လာခဲ့ဖူးသည် ။

ထိုစဉ်က သမ္မတ ထရူးမင်းအပေါ်တွင် ကျွန်မခင်မင်ခဲ့ဖူးသည် ကို ပြန်လည်သတိရမိပါ၏။ ထိုစဉ်က ကြီးသုံးကြီး(အမေရိကန်၊ အင်္ဂလန်နှင့် ရုရှားနိုင်ငံများမှ ခေါင်းဆောင်များကို ဆိုလိုသည်) သည် အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ လက်နက်အသစ်အဆန်းတစ်ခုဖြစ်သော အနုမြူဗုံးကိစ္စအပါအဝင် အလွန်အရေးကြီးသော အရေးအခင်းများကို ပေါ့စဒမ်မြို့၌ ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည် ။ ကျွန်မ မမေ့သေးပါ။ ထိုစဉ်က အနုမြူဗုံးရှိနေပြီဟူသော အချက်ကို လူသိရှင်ကြား အသိမပေးမီကတည်းက အိုက်ဆင် သူ၏ တပ်မှ ထိပ်သီးအရာရှိများ နှင့် အနုမြူဗုံး၏ စစ်ရေးနှင့် နိုင်ငံရေးအရ ဆက်စပ်ယှက်နွှယ်နေသည့် အချက်အလက်များကို ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာ ဆွေးနွေးခဲ့သည် ။ ထိုဗုံးအကြောင်း ဆွေးနွေး ပြောဆိုကြသည့်အခါ

များ တွင် ကျွန်မသည် အခန်းထဲမှ ထွက် လာလေ့ရှိပါသည် ။ ဤ ဗုံးအကြောင်းသည် ကျွန်မ သိလိုသော အရာတစ်ခု မဟုတ်ပါ။

ညီလာခံပြီးဆုံးခါနီးအချိန်လောက်တွင် ထရူးမင်းသည် အမှတ် ၈၄ ခြေလျင်တပ်မကို စစ်ဆေးရန် ဖရင့်ဖတ်မြို့သို့ ရောက်လာသည် ။ ဇူလိုင် လ၏ ပူပြင်းလှသော ထိုနေ့တွင် ထရူးမင်းအား ဂျာမနီနိုင်ငံ၏ အလွန်ဖုန်ထူသော တောင်ပိုင်းကိုဖြတ်၍ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ရပါသည် ။ ထိုစဉ်က ထရူးမင်းနှင့် အိုက်တို့ သည် တစ်လမ်းလုံး အမေရိကန်စစ်သားများ ၏ အရည်အသွေးများ အကြောင်းကို ဆွေးနွေးပြောဆိုလာကြပါသည် ။ ဌာနချုပ်သို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင် လည်း သူတို့ သည် အိုက် ၏ ရုံးခန်းထဲ၌ စကားဆက်ပြောနေကြသည် ။ သူတို့ စကားဝိုင်းပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ အိုက်က ကျွန်မကိုခေါ်ပြီး သမ္မတထရူးမင်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့၏။ သူ့ကို အလွန်ဖော်ရွေပြီး ဖြောင့်မတ်သော၊ ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိသော အမျိုးသားတစ်ယောက်ဟု ကျွန်မယူဆခဲ့ပါသည် ။

ထိုစဉ်က ကျွန်မတွင် နေ့စဉ်မှတ်တမ်း စာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်ရှိခဲ့သည် ။ ထိုစာအုပ်တွင် ကျွန်မကိုယ်ရေးကိုယ်တာမှတ်စုများ ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ချိန်းရက်များကို မှတ်သားလေ့ရှိသည် ။ ထိုနေ့ က ကျွန်မ ရေးသွင်းထားခဲ့သည့်မှတ်စုကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရပါ သည် ။

သမ္မတကြီးနှင့် တွေ့ဆုံရန်အတွက် ရုံးမှ အိုက် အစောကြီးထွက်သည် ။ ၂:၃၀ နာရီတွင် အိုက်သည် သမ္မတနှင့် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးတားနက်ကို သူ့ရုံးသို့ ခေါ်လာသည် ။ အိုက်က သမ္မတကြီးအား ကျွန်မတွင် အမေရိကန် နိုင်ငံသူတစ်ဦးအဖြစ် ခံယူလိုသော ဆန္ဒရှိနေကြောင်း ပြောပြသည် ။

ထိုနေ့သည် ကျွန်မအတွက် အရေးပါအရာရောက်သော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ။ ထိုနေ့က သမ္မတ ထရူးမင်းနှင့် အိုက်တို ပြောခဲ့ကြသည့် စကားကို အကြောင်းပြု၍ နောက်သုံးလခန့်အကြာတွင် ကျွန်မဝါရှင်တန်သို့ သွားရောက်ပြီး အမေရိကန်နိုင်ငံသူ ဖြစ်ရေးအတွက် အရေးကြီးသည့် စာရွက်စာတမ်းများ တင်သွင်းခဲ့ရလေသည်။ ။

နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်မျှ ကုန်လွန်ပြီးသည့် ယနေ့အချိန်ကျတော့လည်း ကျွန်မသည် ဆေးရုံခုတင်တစ်ခုပေါ်တွင် အိပ်တစ်ဝက် ထိုင်တစ်ဝက်ပုံစံမျိုးဖြင့် ကွေးတိကွေးကောက်ထိုင်ကာ ဤစာအုပ်ပါ ဇာတ်လမ်းကို မယုံကြည်နိုင်လောက်သောစိတ်ဖြင့် ထပ်တလဲလဲဖြင့် ဖတ်နေရပါသည်။ ။ သမ္မတ ထရူးမင်းက သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးသူ မာလီမစ်လားအား "စစ်ကြီးပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အိုက် ဆင်ဟောင်ဝါက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မာရှယ်ထံကို စာတစ်စောင်ရေးခဲ့တယ်။ အဲဒီစာထဲမှာ သူ့အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုကို ပြန်လာလိုကြောင်း။ သူ့ဇနီးမစ္စက် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကို တရားဝင်ကွာရှင်းပြီး ဒီအင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးနဲ့ လက်ထပ်လိုကြောင်း ဖော်ပြခဲ့တယ်"ဟု ထုတ်ဖော်ပြောကြားခဲ့သည် ဟု ဆိုပါသည်။ ။

အိုက်၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို တစ်ဖက်က ထောက်ထားညှာတာမှုကင်းမဲ့စွာဖြင့် ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ ။ သူယုံကြည်ရာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် မထောက်မညှာပြောတတ်သော သမ္မတ ထရူးမင်း ပင်လျှင် ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းစွာ ပြန်ကြားလိုက်သော ငြင်းပယ်မှု အပေါ်တွင် ထိတ်လန့်အံ့ဩခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။

"ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ မာရှယ်က အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါဆီကို စာတစ်စောင်ပြန်ရေးခဲ့တယ်"ဟု သမ္မတ ထရူးမင်းက ဆိုသည်။ ။ "ဒီလိုစာမျိုးကို

ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ မာရှယ်ရေးထားတာက တကယ်လို့ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါအနေနဲ့ ဒီလိုအလုပ်မျိုး လုပ်မယ်ဆိုရင် စစ်တပ်ထဲက မောင်းထုတ်ပစ် ရုံမကဘူး မသေခင် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အသက်ကိုတောင် အေးအေးဖြောင့်ဖြောင့် မရှူနိုင်အောင် လုပ်ပစ်မယ်တဲ့ ။ ပြီးတော့လည်း တကယ်လို့ နောက်ထပ်ဒီလိုကိစ္စမျိုး ထပ်ပြောရင် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကို ငရဲကျနေသလို ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်လို့ ရေးထားတယ်။

ထို့နောက် သမ္မတ ထရူးမင်းက"ကျွန်တော် သမ္မတအဖြစ်နဲ့ နောက်ဆုံးလုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေထဲမှာ ပင်တဂွန်ဌာနချုပ်မှာ ရှိနေတဲ့ အိုက်ရဲ့ ကိုယ်ရေးလျှို့ဝှက်ဖိုင်ထဲက အဲဒီစာတွေအားလုံးကို ယူပြီး ဖျက်ဆီးပစ်ရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုလည်း ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်"ဟု ပြောပါသည်။ ။

ဤစာအုပ်တွင် ပါရှိသည့် ဤစာမျက်နှာအချို့သည် ကျွန်မကို တုန်လှုပ်စေခဲ့ပါသည်။ ။ တည်ငြိမ်မှု ကင်းမဲ့နေသော ကျွန်မ၏ စိတ်ကို ပြန်လည်တည်ငြိမ်သွားအောင် အားထုတ်ဖို့ လိုလာသည်။ ။ ကျွန်မ အနေဖြင့် လူအများ နှင့် ကင်းဝေးရာ ဆေးရုံခုတင်ပေါ်၌ပင် အေးအေးဆေးဆေးနေသွားဖို့ လိုအပ်သည် ဟု ထင်သည်။ ။ သို့ဆိုလျှင် လွန်လေပြီးသော နှစ်ပေါင်းများစွာက အိုက်နှင့် နေခဲ့ရသည့် ကျွန်မ၏ ဘဝကို ပြန်လည်စဉ်းစားဖို့ အချိန်များများ ရနိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

သို့ပါသော်လည်း ကျွန်မရယူလိုသည့် စိတ်၏ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရရန်မှ မလွယ်ပါ။ ဆေးရုံအနေဖြင့် အပြင်မှ ခေါ်သမျှ တယ်လီဖုန်းများကို ပိတ်ထားလိုက်သဖြင့် ကျွန်မတွင် အနှောင့်အယှက်ကင်း ခဲ့သော်လည်း သတင်းထောက်များ နှင့်လွတ်အောင် ရှောင်ဖို့ ကျတော့ ခဲယဉ်းလှပါသည်။ ။ သူတို့ လူစုမှာ ပြောပြ၍ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ခေါင်းမာသူများ

ဖြစ်၏။ သူတို့ လိုချင်သော အရာကို မလျှော့သော ဇွဲဖြင့် မရမနေ ယူချင် တတ်သူများ ဖြစ်၏။

တစ်ရက်တွင် ကျွန်မသည် ထုံးစံအတိုင်း ခဏတစ်ဖြုတ်လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ခုတင်ခြေရင်းဘက်တွင် အမျိုးသမီး ခပ်ငယ်ငယ်တစ်ယောက် ထိုင်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်မ၏ မိတ်ဆွေများ ထဲမှ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ သမီးငယ်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မထင်သလို မဟုတ်ပါ။ သူသည် ဖီလာဒါးလ်ဖီးယား အင်ကွားရား သတင်းစာမှ သတင်းထောက်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ဆေးရုံရှိ ကျွန်မအခန်းထဲသို့ သူ့ဘာသာသူ ဝင်ရောက်ပြီး အခန့်သား ထိုင်စောင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် စိတ်ဆိုးမိပါသည်။

"မင်းဒီအခန်းကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဝင်လာတာလဲ"ဟု ကျွန်မက မေးသည်။ "ငါဟာ ရောဂါ ကြီးတစ်ခုကြောင့် မကြာသေးခင်ကမှ ခွဲစိတ်ခံထားရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ အခုအချိန်ထိ နေလို့ ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ စကားမှာ အရှိကို အရှိတိုင်း ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ရောဂါ ဗေဒဌာနမှ စစ်ဆေးချက် မှတ်တမ်းအပြည့်အစုံသည် ယနေ့မှ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ မှတ်တမ်းအရဆိုလျှင် ကျွန်မ၏ ရောဂါမှာ ကင်ဆာ။ အသည်းကင်ဆာဖြစ်ပါ၏။ မျှော်လင့်ချက် လုံးဝမရှိတော့သည့် ရောဂါ ဖြစ်၏။

ကျွန်မ၏ ဆရာဝန်က ပြောပြထားသဖြင့် အခြေအနေကိုတော့ စောစောကတည်းက နား လည်ထားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ရောဂါ၏ သဘောသဘာဝကို တိတိကျကျ သိမြင်ထားခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ ယနေ့တော့ဖြင့် အတိအကျသိလာရပြီ ဖြစ်သည်။ အခုလို ပြတ်ပြတ်သား

သား သိလာပြန်တော့လည်း ကိုယ့်စိတ် ဘယ်လို ခံစားနေရသည် ကိုပင် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိပါ သည် ။

"မင်း အခုလုပ်နေတဲ့ အလုပ်မျိုးကို မင်းရဲ့ အယ်ဒီတာကတော့ သဘောကျမယ် မထင်ဘူး" ဟု ကျွန်မက ပြောသည် ။

သူကတော့ မလှုပ်ပါ။ ထိုနေရာတွင် ကျောက်ချပြီး ထိုင်နေပါသည် ။

"ကျေးဇူးပြုပြီး အခန်းထဲက ထွက်ပေးပါ။ ပြောလို့ မရရင်တော့ မင့်ကို ဆွဲထုတ်သွားဖို့ တစ် ယောက်ယောက်ကို ငါခေါ်ရလိမ့်မယ်"

ထိုအခါကျမှ ပင် သူသည် ထိုင်ရာမှ ထပါသည် ။ "ရှင်ဘာမှ ပြောမပြနိုင်ဘူးလား"ဟု သူက မေးသည် ။

ကျွန်မ ပြောလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ ပြောလည်း မပြောပါ။ နှုတ်ဆက်စကားပင် မရေရွတ်မိပါ။ ကျွန်မ သူ့ကို ကျောခိုင်းလိုက်ပါသည် ။ အားနည်းခြင်းနှင့် စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲခြင်းတို့ ဖြင့် ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်လျက်ရှိပါသည် ။

နောက်ပိုင်းတွင် ဆေးရုံအတွင်းသို့ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဝင်ရောက်လာကြသည့် သတင်းထောက်များ အများ အပြား ရှိလာပါသည် ။ ကျွန်မလည်း "ပြောစရာ ဘာမှ မရှိဘူး"ဟူသော အဖြေကိုသာ ပေးသည် ။ သူတို့ သည် ဤအဖြေနှင့်ပင် တပ်ခေါက်၍ ပြန်သွားကြရသည် ။ ကြာလာတော့လည်း သူနာပြုဆရာမများက ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မအား စလာကြသည် ။

ဆရာမတစ်ဦးကဆိုလျှင် "ရှင့်ပါးစပ်က ချိတ်တံဆိပ်ကို ခွာလိုက်ပါတော့ ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးဖို့ အချိန်ရောက်နေပြီ"ဟု ပြောလေ့ရှိသည် ။ ကျွန်မကတော့ အားအင်ပြည့်ဖြိုးသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆေးရုံမှ

ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့ပါသည်။ ။ ကျွန်မ၏ ဆရာဝန်က တောင်းပန်
တားမြစ်နေသည့်ကြားမှ ဇွတ်ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ စိတ်အေးအေး
နှင့် နားနားနေနေ နေနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးမည်ဟု ကတိပြုကြသော မိ
တ်ဆွေများ နှင့် သွားနေမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုင်ဆင်ဟောင်ဝါက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မာရှယ်ထံသို့ ဤ
စာမျိုးရေးခဲ့သည် ဟူသော အချက်မှာ ကျွန်မ လုံးဝမသိသော အချက်ဖြစ်
ပါသည်။ ။ ကျွန်မ ကျိန်ပြောဝံ့ပါသည်။ ။ ဤကိစ္စကို လုံးဝ မသိခဲ့ပါ။ ထို
စာကို ရေးခဲ့ပါသည် ဆိုသောအချိန်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်
လည်း ထိုစဉ်က ဤစာမျိုးလို ရေးနိုင်လောက်သည့် အခြေအနေမျိုး မရှိ
ခဲ့ပါ။ ထိုအချိန်၏ နောက်ပိုင်းကာလတွင် လည်း ရေးနိုင်စရာ အခြေအ
နေမျိုး မပေါ်ခဲ့ပါ။

သမ္မတ ထရူးမင်း၏ ကိုယ်ရံတော်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး
ဟယ်ရီဗောက်ဟန်က သတင်းထောက်များအား ပြောကြားလိုက်သည့်
စကားများ သည် ကျွန်မအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်လာပြန်သည်။ ။
ဤပေးစာများကိစ္စသည် ၁၉၅၂ခုနှစ်ကတည်းက
ကောလာဟလသတင်းအဖြစ် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ဟု သူက
ဆိုပါသည်။ ။ "အဲဒီအချိန်တုန်းက ရီပတ်ဘလီကင်ပါတီဝင်
အိုဟိုင်းယိုးပြည်နယ် ဆီးနိတ်လွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ် ရောဘတ်တပ်
ဖ်နဲ့ အိုင်ဆင်ဟောင်ဝါတို့ ဟာ သမ္မတလောင်းအဖြစ် စာရင်းသွင်းရာက
စပြီး အပြိုင်ဖြစ်လာကြပါတယ်။ တပ်ဖ်ရဲ့ နောက်လိုက်တွေက မာရှယ်
ဆီရေးခဲ့တဲ့ အိုက်ရဲ့ စာတွေအကြောင်းကို ပြောခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ က အဲ
ဒီစာ မိတ္တူတွေကို လိုချင်ကြတယ်။ ထရူးမင်းကလည်း အဲဒီသတင်းကို
ကြားတယ်။ ထရူးမင်းအနေနဲ့ ကတော့ ဒီစာတွေကို မိတ္တူကူးပြီး တပ်ဖ်

ရဲ့ နောက်လိုက်တွေက တစ်နိုင်ငံလုံးပျံ့နှံ့သွားအောင်
ဖြန့်ဝေပစ်လိုက်မှာ ကို မလိုလားဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စမှာ ဝင်ပါလာတဲ့
သဘောပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီစာတွေကို သူဖျက်စီးပစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး။ သူကိုယ်တိုင် သီးသန့်ရေးထားတဲ့ စာတစ်စောင်နဲ့ အတူ ဒီစာအား
လုံးကို မာရှယ်ဆီပို့ခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ သူ့စာထဲမှာ လည်း
ဒီစာတွေဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ရေး ဖိုင်ထဲမှာ ထားသင့်တဲ့ စာတွေဖြစ်တယ်။ ဒီစာတွေကို အလွန်ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့တဲ့ နိုင်ငံရေးနည်းတစ်ရပ်မှာ အသုံးချသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူးလို့ ရေးခဲ့တယ်"ဟု ဟယ်ရီဗောက်ဟန်က ပြောပြ ခဲ့လေသည် ။

အမှန်အတိုင်းပြောရပါမူ ၁၉၅၂ ခုနှစ်ခန့်က ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သော
ကောလာဟလ သတင်းများကို ကျွန်မလုံးဝ မကြားခဲ့ဖူးပါ။ ၁၉၅၂ ခုနှစ်
နောက်ပိုင်းကျခါမှ ဤစာများ ရှိသည် ဟူသော အချက်ကို အရိပ်အမြွက်
မျှ ကျွန်မသိခဲ့ရပါသည် ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ မယုံကြည်ခဲ့ပါ။ လွန်ခဲ့
သည့် ငါးနှစ်ခန့်က ကျွန်မမိတ်ဆွေ ဒေးဗစ်ဆတ်စကိုင်းသည် ကျွန်မနှင့်
လာတွေ့ပြီး"ဒီမယ်ကေး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်တစ်ခုမှာ ပါဝင်စေချင်တယ်"ဟု ပြောသည် ။

"ကောင်းသားပဲ"ဟု ကျွန်မက အလိုက်သင့် ပြန်ပြောခဲ့ပါသည် ။

"ရှင်က ကျွန်မကို ဘာအကြောင်း ပြောစေချင်တာလဲ"

"စာအကြောင်းပေါ့"ဟု ဒေးဗစ်က ပြောသည် ။

"ဘာစာအကြောင်းလဲ"ကျွန်မက ပြန်မေးသည် ။ တကယ်ပင် မသိ၍
မေးခြင်းဖြစ်ပါသည် ။

"ရှင်ပြောနေတာကို ကျွန်မတော့ သဘောမပေါက်သေးတာ အမှန်ပဲ"

"အို...ပြီးမနေစမ်းပါနဲ့ ကေးရာ၊ ကျွန်တော် ဘာပြောနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါတယ်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါရဲ့ စာအကြောင်းပေါ့ဗျာ။ တခြားဘာရှိရဦးမှာ လဲ။ အိုက်က သူမိန်းမ မန်ကီကို ကွာပြီး ခင်ဗျားနဲ့ လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ မာရှယ်ဆီ ရေးလိုက်တဲ့ စာအကြောင်းပေါ့"

တစ်ခဏမျှ အံ့အားသင့်သွားခဲ့သည် မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည် ။ ပြီးတော့ တစ်ခဏမျှ ငိုငို၍ စဉ်းစားမိသည် ။ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိသည့်စကား။ ဒေးဗစ်အနေဖြင့် လူတွေစိတ်ဝင်စားသည့် အစီအစဉ်တစ်ခုရဖို့ အကြံအဖန် လုပ်နေဟန်တူသည် ။ ကျွန်မကတော့ ထိုအတိုင်းပင် ယူဆခဲ့သည် ။

"ကျွန်မ တကယ်ကို မသိတာပါ ဒေးဗစ်ရယ်"ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည် ။ "ရှင့်ကို ဇာတ် လမ်းတစ်ပုဒ်ရအောင် တစ်ယောက်ယောက်က လုပ်ကြံပြီး သတင်းပေးလိုက်တာနဲ့ တူပါတယ်။ အို... ရှင့်အစီအစဉ်မှာ ကျွန်မပါလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်မမှာ လည်း ပြောစရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး"

ကျွန်မသိခဲ့ရသည့် အရိပ်အမြွက်မှာ ဤမျှသာ ဖြစ်ပါသည် ။ နှစ်တွေကြာလာပြန်တော့လည်း ဤအရိပ်အမြွက်ကို ကျွန်မ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်သွားပြန်သည် ။ ထို့နောက် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်မျှ ကုန်လာခဲ့ပြီ။ ကျွန်မဆေးရုံပေါ်ရောက်သွားသည့် ၁၉၇၃ ခုနှစ်အထိ ထိုစာများ နှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ထပ် ဘာသတင်းမှ မကြားရ၊ မသိရတော့ပါ။

ဤစာမျိုးကို အိုက်ရေးခဲ့သလား၊ မရေးခဲ့ဘူးလား ဟူသော အချက်ကိုပင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် သိစရာလမ်း မပေါ်ခဲ့ပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ အနေဖြင့် ဟယ်ရီထရူးမင်း၏ သိက္ခာ၊ သမာဓိနှင့် ရိုးဖြောင့်မတ်မှုအပေါ်တွင် အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်စိတ်ချပါသည် ။ မမှန်ပါလျက်နှင့် ဤကိစ္စမျိုးကို

သူက လုပ်ကြံဖန်တီး၍ ပြောမည်မဟုတ်ပါ။ ဤစာများ မရှိပါဘဲလျက်နှင့် ဟယ်ရီဗောက်ဟန်လို ပုဂ္ဂိုလ်တစ် ယောက်ကရော ဤစကားမျိုးကို ပြောပါမည်လော။ ပြောလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ပင် ကျွန်မထင်ပါသည်။

အိုက်အနေဖြင့် ဤစာမျိုးကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ်ထံ ရေးခဲ့လိမ့်မည် ဟူသော မျှော်လင့်ချက်သည် ကျွန်မရင်ထဲ၌ ကိန်းအောင်းလာသည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့် ဤစာများကို အိုက်ရေးခဲ့သည် ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်လာသည်။ ဤစာများ သည် ဤစာအုပ်ကို ရေးဖြစ်သွားအောင် ကျွန်မအား လှုံ့ဆော်အားပေး လျက်ရှိသည် ဟူသော ယုံကြည်ချက်ပါ ရှိလာခဲ့သည်။

ဤစာများ အပေါ်တွင် လူအများက စိတ်ဝင်စားနေပုံမှာ လည်း ကျွန်မအဖို့ တော့ အံ့ဩစရာတစ်ခုပင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်က အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦးနှင့် အိုင်းရစ်အမျိုးသမီးတစ်ဦး(သမ္မတ ထရူးမင်းက ကျွန်မကို အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးဟု ဖော်ပြခဲ့သည်။ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မသည် အိုင်ယာလန်နိုင်ငံ ကော့ခဲကောင်တီခရိုင် နယ်မြေတွင် မွေးဖွားခဲ့ သော အိုင်းရစ်အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်)တို့ ၏ ကြား၌ တည်ရှိခဲ့သော ဇာတ်လမ်းသည် ပြည်သူတို့ အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနိုင်ပါမည်လော။ ကျွန်မလေ့လာဆင်ခြင်ကြည့်သည့်အခါ ယခုအချိန်အထိ စိတ်ဝင်စားဆဲ ဖြစ်သည် ဟု တွက်မိပါသည်။

သူတို့ အားလုံး စိတ်ဝင်တစားဖြစ်နေရခြင်းမှာ လည်း အကြောင်းရှိပါသည်။ အိုက်သည် တစ်ကမ္ဘာလုံးက သိနေသည့် စစ်သူရဲကောင်းတစ်ဦးဖြစ်သည် သာမက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် အရွေးခံခဲ့ရသော သမ္မတကြီး တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ သူသည် တစ်ချိန်သောအခါက အမေရိကန်တို့ ၏ နှလုံးသားကိုသာမက ကမ္ဘာ့ပြ

ည်သူများ ၏ နှလုံးသားကိုပါ ဆွဲဆောင် ချုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့သည့် အမျိုးသား တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

စိတ်ဝင်စားသူများ အတွက်တော့ ဤပုံပြင်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ယောက်နှင့်သူ၏ အိုင်းရစ် သူ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်၏ ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါသည် ။ ကျွန်မကတော့ ယခုအချိန်တွင် ဤဇာတ်လမ်းကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောနိုင်ပြီထင်ပါသည် ။ အခုဆိုလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ် သည် ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်မှာ လည်း သေလူဖြစ်နေပြီ။

၁၉၄၈ ခုနှစ်အတွင်းက"ကျွန်မ၏ အကြီးအကဲ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ"
* Eisenhower was my Boss. ဟူသော အမည်ဖြင့် ကျွန်မစာအုပ်တစ်အုပ် ရေးခဲ့ဖူးသည် ။ ထိုစဉ်ကတော့ ကျွန်မနှင့် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါတို့ ကြားရှိ လျှို့ဝှက်အပ်သော အခြင်းအရာများကို မဖော်ပြဘဲ ချန်လှပ်ထားခဲ့ပါသည် ။

ယင်းသို့ ချန်လှပ်ထားခဲ့ခြင်းသည် အကောင်းဆုံးသော နည်းလမ်းတစ်ခုဟု ကျွန်မယုံကြည်ခဲ့သည် ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟယ်ရီစီဘတ်ချားကလည်း သူရေးခဲ့သည့်"အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါနှင့် ကျွန်ုပ်၏ သုံးနှစ်ခရီး" *My Three Years with Eisenhower. အမည်ရှိ စာအုပ်တွင် ကျွန်မနှင့် အိုက်တို့ ၏ ဆက်ဆံရေးကို သာမန်အကြောင်းအရာတစ်ခု အဖြစ်သာ ဖော်ပြခဲ့သည် ။ သူ့အနေဖြင့် ကျွန်မကို "ဒရိုင်ဘာ"အဖြစ်သာ အဓိကထား၍ ဖော်ပြသွားခဲ့သည် ။

ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးစလုံးက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများ သည် သူ၏ ကိုယ်ပိုင် ကိစ္စများ သာ ဖြစ်သည် ဟု သဘောထားခဲ့ကြပါသည် ။ ထိုအချိန် ထိုကာလက ဤသဘောမျိုး မထား၍ လည်း

မဖြစ်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အကျင့်စာရိတ္တနှင့်ပတ်သက်၍ အားနည်းချက် တစ်ခု ဝင်လာလျှင် သူနှင့်အပြိုင် ဖြစ်နေသူများက နိုင်ငံရေး လက်နက် တစ်ခုအဖြစ် အသုံးပြုသွားကြလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း အခုအချိန်မှာ တော့ဖြင့် အခြေအနေအားလုံး ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်မ တို့ နှစ်ဦး၏ အဖြစ်ကို ရှက်စရာအပြစ်တစ်ခု ဟု ပြစ်တင်ရှုတ်ချလိမ့်မည် မထင်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အကျင့်စာရိတ္တအပေါ်တွင် လည်း အမည်းစက်ကြီးတစ်ခုဟု မထင်ပါ။ အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်ထားခြင်းထက် အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ခြင်းသည် လူ့သမိုင်းကို ပို၍ ကောင်းကျိုးဖြစ်ထွန်းစေနိုင်သည် ဟု ကျွန်မယုံကြည်ပါသည်။ ။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်မ၏ အမှန်တရားများ သည် သမိုင်းတွင် အောက်ခြေမှတ်စုလေးအဖြစ် အသုံးဝင်ကောင်း ဝင်လာပါလိမ့်မည်။

ယခု ကျွန်မပြောပြမည့် ဇာတ်လမ်းသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ဖြစ်ခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါသည်။ ။ ဤဇာတ်လမ်းပါ အချက်အလက်များကို ကျွန်မ၏ မှတ်ဉာဏ်၊ ကျွန်မ၏ သားရေဖုံး နေ့စဉ်မှတ်တမ်း စာအုပ်အပြာလေးနှင့် ကျွန်မ၏ နှလုံးသားမှ ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။ ဖြစ်စဉ်များ ရှေ့နောက် အထားအသိုမှားခြင်း၊ သို့မဟုတ် အချက်အလက် အထားအသိုမှားခြင်း စသည် များ ပါကောင်း ပါပါလိမ့်မည်။ ဤအတွက် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါသည်။ ။

ဤစာအုပ်ပါ "စကားများ" မှာ ကျွန်မ၏ နားနှင့် ကျွန်မ၏ နှလုံးသားမှ မှတ်မိနေသည့်အတိုင်း ရေးသားထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။ ယင်းတို့ မှာလည်း ကျွန်မ၏ မှတ်ဉာဏ်အပေါ်၌ တည်မီ၍ တည်ဆောက်ထားရသော အရာများ သာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခု ကျွန်မရေးသားတော့မည့် အဖြစ်များ သည် ကျွန်မ၏ ရင်ကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်

ခဲ့သည့် အဖြစ်များ ပါ။ ဤအဖြစ်များကို ကျွန်မအသည်းနှလုံးကြားတွင်
မြှုပ်နှံပြီး တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်မှိတ်ခံစားခဲ့ရသည့် ညပေါင်းမှာ မ
ရေမတွက်နိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မ၏ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ သို့မဟုတ် အိုက်၊ သို့မဟုတ်
ကျွန်မချစ်သော ချစ်သူကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်စကား ဆိုခဲ့သည့် ညသ
ည် မနေ့ညကများ လားဟု စိတ်က ထင်မြင်ဆဲဖြစ်ပါ၏။

ကိုယ့်ဘဝတွင် ထူးခြားသောအရာများ ဖြစ်ပေါ်လာတော့မည်ဆိုပါက မည်သည့်အချိန်ကာလ ၌ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟူသော အချက်ကို မည်သူမျှ ကြိုတင်၍ မသိနိုင်ပါ။ ဖြစ်လာပြန်သည့်အခါတွင် လည်း အချိန်မည်မျှကြာကြာ ဖြစ်နေလိမ့်မည်ကို မည်သူမျှ မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။ ကျွန်မ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကို တွေ့ခဲ့ရပုံမှာ ဤသဘောအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထိုစဉ်က သူသည် ဗိုလ်ချုပ် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါဖြစ်သည်။ သူပုခုံးတွင် ကြယ်နှစ်ပွင့် တပ်ထားသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မကတော့ ထိုကြယ်နှစ်ပွင့်အပေါ်တွင် နည်းနည်းကလေးမှ အထင်အမြင်မကြီးပါ။

ကျွန်မသည် ဗြိတိသျှ မော်တော်ယာဉ်တပ်မှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ။ ထိုတပ်မှာ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်လျှင်ဖြစ်ခြင်း ပထမဆုံး စတင်ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ခဲ့သည့် အမျိုးသမီးအပျော်တမ်း တပ်ဖွဲ့ဖြစ်ပါသည်။ ။ တပ်ဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီးအများစုကို ကျွန်မ ကောင်းစွာသိပါသည်။ ။ ကျွန်မတို့ အားလုံးမှာ သွားအတူ လာအတူ နေခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ။ ကပွဲများကို အတူတူသွားသည်။ ။ ဟာလင်ဟမ်မှ ပိုလိုကစားပွဲကို အတူတူကြည့်သည်။ ။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေရက်အားများ တွင် စကော့တလန်နိုင်ငံ အတွင်း၌ အတူတူတွဲ၍ လည်ရင်းပတ်ရင်း အချိန်ဖြုန်းခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။ ။

သို့သော်လည်း သူတို့ နှင့် ကျွန်မကြားတွင် ခြားနားမှုတစ်ခုတော့ ရှိ၏။ တခြားမဟုတ်၊ သူတို့ အုပ်စုထဲမှ အများ စုသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝကြသည် ။ ကျွန်မကတော့ ချမ်းသာသူ မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မသည် မကြာသေးမီကမှ အဆင်မပြေမှုတစ်ခုကို အကြောင်းပြု၍ ကျွန်မယောက်ျားနှင့် ခွဲခွာလာခဲ့ရသူဖြစ်သည် ။ ကျွန်မယောက်ျား ဂျော်ဒန်ဆန်းမားစဘီးမှာ ထုတ်ဝေသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ယောက်ျားနှင့် ခွဲခွာလာခဲ့သည့်အချိန်မှ စ၍ ကျွန်မသည် "ပါရီကျက်သရေဆောင်"ဆိုင်တွင် ဖက်ရှင်စံပြမယ် အလုပ်လုပ်၍ အသက်မွေးခဲ့သည် ။ ပါရီကျက်သရေဆောင်ဆိုင်သည် အမျိုးသမီးများ အတွက် ကောင်းပေဆန်းပေဆိုသည့် အဖိုးတန်အလှပြင်ပစ္စည်းများ နှင့် အဝတ်အစားရောင်းချရာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်သည် ။

ဆိုင်၏ အလှပြင်အခန်းအတွင်းတွင် ဝင်းတားဟောလ်ဘား၏ မိန်းမချော မိန်းမလှတစ်ဦး၏ ပုံတူ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ရှိသည် ။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ခန့်က ပန်းချီ ဖြစ်၏။ ပါရီ ကျက်သရေဆောင်ဆိုင်မှ ချုပ်လုပ်သော ကပွဲဝတ် ဂါဝန်ဝတ်ထားပြီး ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးပုံ ဖြစ်လေသည် ။

ဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်နေစဉ်ကတော့ လန်ဒန်မြို့ပေါ်ရှိ တခမ်းတနားကျင်းပပြုလုပ်သည့် ကပွဲကြီးများ သို့ ကျွန်မသွားမည်ဆိုလျှင် ဆိုင်မှ ဆန်းပေ၊ လှပေဆိုသည့် ဂါဝန်ငှား၍ ဝတ်သွားနိုင်သည် ။ ဆိုင်ကလည်း လိုလိုချင်ချင် ငှားလေ့ရှိသည် ။ ဤသို့ ဝတ်သွားခြင်းသည် ဆိုင်အတွက် ကြော်ငြာပေးခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။ ဆိုင်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဖြစ်သော အမျိုးသမီးကြီးကဆိုလျှင် ကျွန်မကို စိန်ရွှေရတနာ လက်ဝတ်လက်စားများကို ပင် ငှားလေ့ရှိပါသည် ။

သို့ပါသော်လည်း ပါရီကျက်သရေဆောင်ဆိုင်မှ ဂါဝန်များ သည် ကျွန်မအတွက် အတိတ်က အရာတစ်ခုဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။ ၁၉၃၉ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၄ ရက်နေ့တွင် ကျွန်မဆိုင်မှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခဲ့သည် ။ ထိုနေ့သည် ဝန်ကြီးချုပ် နက်ဗီးလီးချိန်ဘာလိန်က ကျွန်မတို့ တစ်နိုင်ငံလုံးအား ဂျာမနီနိုင်ငံနှင့် စစ်ဖြစ်ပြီဟု ကြေညာလိုက်သော ရက်၏ နောက်တစ်ရက်ဖြစ်သည် ။ "ကျွန်ုပ်တို့ နှင့် ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်ရမည့်သူများ သည် မကောင်းဆိုးရွားများ ဖြစ်သည် "ဟု သူက ပြောခဲ့သည် ။ မှန်ပါ၏။ သူတို့ သည် မကောင်းဆိုးရွားများ ဖြစ်ကြပါသည် ။

ကျွန်မတို့ အနေဖြင့် ဤစစ်ကို ရှောင်လွှဲ၍ မရမှန်း သိနေကြသော်လည်း တကယ်တမ်း နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေရင်ဆိုင်ကြရပြီဟု သိလိုက်ရသော အခါတွင် မူ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်မိကြပါသည် ။ နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလိုပင် တစ်ကမ္ဘာလုံးပြောင်းလဲသွားသည် ။ ကျွန်မ၏ အစ်မ အီဗီသည် လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ်အတွင်းကပင် မော်တော်ယာဉ်တပ်သို့ ဝင်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ကျွန်မလည်း သူနည်းအတိုင်းပင် လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည် ။

ကျွန်မကို မော်တော်ယာဉ်တပ်၏ အမှတ်(၁)တပ်ဆွယ်တွင် တာဝန်ချထားပါသည် ။ တပ်ဆွယ်ဝင်း တည်ရာနေရာမှာ လန်ဒန် အရှေ့ပိုင်းရပ်ကွက် အတွင်းမှ ကျောင်းဟောင်းတစ်ခုဖြစ်၍ ဝင်္ကပါကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးသော သင်္ဘောကျင်းများ နှင့် နီးပါသည် ။ ကျွန်မတို့ ၏ အိမ်နီးချင်းဖြစ်သော လန်ဒန်မြို့တော် အရှေ့ပိုင်းသားများက ကျွန်မတို့ အားကြည့်၍ "အထက်တန်းစား ပေါ်ကြော့မလေးတွေက စစ်တိုက်တမ်းကစားနေကြတယ်ဟေ့"ဟု သရော်ကြ၊ ပြောင်ကြသည် ။ ဤစကားအတွက် သူတို့ ကိုမည်သူက အပြစ်တင်နိုင်ပါ့မည်နည်း။ ဤရပ်ကွက်အတွင်းမှ လူများ စုမှု အလွန်ဆင်းရဲကြ ပါသည် ။

ကျွန်မတို့ ကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ ယူနီဖောင်းများကို ရှိုးကျကျဝတ်၍ အချိန်ရှိသမျှ စကား သာများ နေကြပြီး လုပ်စရာအလုပ်က များများ စားစား မရှိပါ။ သူတို့ မျက်စိထဲတွင် အပျော်လုပ်နေသည် ဟု ပင် မြင်ကြပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း စစ်ကြေညာပြီးသည့်နောက် လအနည်းငယ်မျှ အတွင်းမှာ ပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်များ နှင့် ဆက်တိုက်ရင်ဆိုင်လာရသည် ။

နော်ဝေးနှင့် ဒိန်းမတ်နိုင်ငံများ သည် ဂျာမနီ၏ လက်အောက်ခံနိုင်ငံများ ဖြစ်သွားသည် ။ နာဇီ ဂျာမနီတို့ သည် လေကြောင်းအင်အားကို အများ အပြားသုံး၍ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လာသည် ။ ဟော်လန်နိုင်ငံနှင့် ဘယ်လ်ဂျီယန်နိုင်ငံများကို ဖြတ်၍ ကျွန်မတို့ တပ်များအား ဒန်းတပ်ကမ်းခြေသို့ ဆုတ်ခွာလာရသည် အထိ ဖိတိုက်လာသည် ။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံရှိ ဆိပ်ကမ်းများမှ အသက်ကယ်သင်္ဘောအများအပြားထွက်ခွာကြသည် ။ ဒန်းတပ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက်၌ ရောက်နေကြသော ကျွန်မတို့ ၏ စစ်သားရာပေါင်းထောင်ပေါင်း များစွာကို အသက်လု၍ ပြန်လည်သယ်ဆောင်ကြရသည့်အချိန်မှာ ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ် ဇွန်လဖြစ်သည် ။ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော အိပ်မက်ဆိုးကြီးတစ်ခုကို မက်နေရသည့်နှယ် ဖြစ်၏။ ဂျာမနီတို့ ကလည်း ကမ်းခြေတစ်လျှောက်၌ အကူအညီမဲ့၊ အကာအကွယ်မဲ့ဖြစ်နေကြသော တပ်သားများ အပေါ်မှ ဗုံးကြဲသည် ။ သူတို့ ၏ ခင်ပွန်းများ ၊ ဖခင်များ ၊ ညီများ ၊ အစ်ကိုများ နှင့် သားများကိုတင်၍ အင်္ဂလန်နိုင်ငံဘက်သို့ ပြန်လာနေကြသော တိုက်သင်္ဘောများ ၊ စစ်သုံး စက်လှေကြီးများ နှင့် ကူးတို့ သင်္ဘောများကို မညှာမတာ ဗုံးကြဲသည် ။ နောက်ရက် အနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ ပါရီမြို့တော်သည် ဂျာမနီတို့ လက်တွင်းသို့ ကျသည် ။

ကျွန်မတို့ တပ်တွင် ထုတ်ထားသည့် အရေးကြီးသော အမိန့်တစ်ရပ် မှာ လူတစ်ယောက်တွင် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများ အပြည့်အစုံရှိရမည်ဟူ၍ ဖြစ်သည် ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်မတို့ ဝတ်ရသည့် ယူနီဖောင်းများမှာ ပထမတန်းစားတွေချည်းဖြစ်သည် ။ ဗြိတိသျှစစ်တပ်မှ အရာရှိများ ၏ ယူနီဖောင်းများ နှင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည် ။ ခြားနားမှုတစ်ခုသာရှိ၏။ ကျွန်မတို့ က သူတို့လို ဘောင်းဘီမဝတ်၊ စကပ်များ ဝတ်ကြသည် ။ ခါးပတ်မှ စ၍ ကျန်ပစ္စည်းအသုံးအဆောင် မှန်သမျှသည် အရာရှိသုံး အကောင်းစားပစ္စည်းတွေချည်း ဖြစ်သည် ။ ကျွန်မတို့ အနေဖြင့် ထိုပစ္စည်းများကို စစ်တပ်စတိုးဆိုင်မှ ဝယ်ရသည် ။ ဈေးတော့ မသက်သာလှပါ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အချို့ပစ္စည်းများ အတွက် ပေါင်ငါးဆယ်အထိပင် ကုန်ကျရသည် များ လည်း ရှိသည် ။ ထိုခေတ် ထိုအခါက ပေါင်ငါးဆယ်ဆိုသည့်ငွေမှာ နည်းနည်းနောနောငွေ မဟုတ်ပါ။ ထိုငွေလောက်သည် အခြားလူများ အတွက် အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း ကျွန်မလို အခက်အခဲရှိသူ အတွက်တော့ မလွယ်လှပါ။

ကျွန်မတို့ တပ်သည် အပျော်တမ်းတပ်များ သာဖြစ်ရာ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်လျှင် နှစ်ပဲနုန်းပင် ရကြသည် မဟုတ်ပါ။ နောက်ပိုင်းတွင် လစာသဘောမျိုးပေးလာခဲ့ပါသည် ။ တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ပေါင် ဆယ်ပဲနီနုန်းပေးခြင်းဖြစ်ပါသည် ။ ထိုငွေမှာ ကျွန်မတို့ အတွက် လက်ဖက်ရည်မှန်မှန်သောက်ရန်နှင့် ခြေအိတ်ဝယ်ရုံမျှသာ လုံလောက်ပါသည် ။ ရာရှင်လက်မှတ် မရှိ၍ မှောင်ခိုဈေးမှ ဝယ်ရသည့်အခါ ပိုးသားခြေအိတ်တစ်စုံလျှင် ရှစ်သျှီလင်နီးပါးမျှ ပေးကြရပါသည် ။

အရေးအကြောင်းပေါ်လာသည့်အခါများ တွင် ကျွန်မတို့ မော်တော်ယာဉ်တပ်ဖွဲ့မှ အမျိုးသမီးများ သည် အင်တိုက်အားတိုက် မနားမနေ ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ကြသည် ။ အထူးသဖြင့် ဗြိတိန်တိုက်ပွဲ၌ ဝံ့ဝံ့စားစား ဆော

င်ရွက်ခဲ့ကြသည် ။ ဤမျှလောက်အထိ တပင်တပန်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသော်လည်း ကျွန်မတို့ ယူနီဖောင်းများကိုတော့ မေ့မေ့လျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ဝတ်စားဆင်ယင်ခြင်း မပြုကြပါ။ အမြဲတစေ သန့်ရှင်းတောက်ပြောင်နေအောင် သတိထား၍ ဝတ်ကြသည် ။ ယူနီဖောင်းကို အဓိက ထားနေကြသည့်အရှိန်ကတော့ လျော့မသွားပါ။ ဂျာမန်များက ညစဉ်ညတိုင်း အဆက်မပြတ်လာ၍ အပြင်းအထန် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်နေသည့် စစ်ပွဲ၏ အမြင့်ဆုံးအချိန်တွင် ကျွန်မ၌ ဇင်ဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီတစ်စုံ၊ သုံးရှပ်အင်္ကျီ တစ်ထည်နှင့် ကျွန်မ၏ မောင် ဆီးမတ်စ်ထံမှ ရထားသည့်ဆွယ်တာတစ် ထည်သာ ရှိပါသည် ။

ထာဝရ ကျွန်မအပြင်ထွက်နေပြီဆိုပါက ထိုယူနီဖောင်းများကို သံခမောက်နှင့်အတူ ခေါင်းပေါ်တင်၍ ကျွန်မ၏ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးနှင့် အလှပြင်ဘူးကလေးထည့်ထားသော ဓာတ်ငွေ့ကာ မျက်နှာဖုံးကို ပခုံးတစ်ဖက်တွင် လွယ်၍ ထွက်လေ့ရှိပါသည် ။ ကျွန်မအနေဖြင့် ယူနီဖောင်းအပေါ်၌ ဤမျှအထိပင် အရေးထားခဲ့ပါသည် ။ ယူနီဖောင်းကို အမြဲတမ်း ဂရုပြု၍ ဝတ်စားဆင်ယင်ခြင်းကြောင့်လားတော့ မသိပါ။ အပြင်းအထန် ဗုံးကြဲချနေ၍ လူနာတင်ယာဉ်နှင့် အပြင်သို့ထွက်ရသည့် အခါများ တွင် ကျွန်မ၏ ကားကို မည်သူကမှ ရပ်တန့်စစ်ဆေးခြင်း မပြုပါ။

သမိုင်းတွင် ရစ်ခဲ့သော "ဗြိတိန်တိုက်ပွဲ"သည် ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၏ လဆန်း ပိုင်းတစ်ရက်တွင် အစပြုသည် ။ ကျွန်မမော်တော်ယာဉ် တပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပြီး တစ်နှစ်နီးပါးမျှ အကြာတွင် ဖြစ်ပါသည် ။ တစ်နေ့ခင်းလုံး အပြင်းအထန်ဗုံးကြဲခြင်းဖြင့် ဗြိတိန်တိုက်ပွဲကို စလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုနေ့က ဂျာမန်တို့ က လေယာဉ်အစင်းပေါင်းတစ်ထောင်လွှတ်၍ လန်ဒန်တစ်မြို့လုံးကို မီးခိုးကြီးများ ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသွား

အောင် ဗုံးအလုံးပေါင်း အမြောက်အမြားကြွချသည် ။ အပျက်အစီး အများ ဆုံးသောနေရာမှာ ကျွန်မတို့ နေထိုင်ရာ အရပ်ဖြစ်သည် ။ ထိုတစ်နေ့လုံးတွင် လူရာပေါင်းများ စွာသေကြပြီး ရာပေါင်းများ စွာ ဒဏ်ရာ ရခဲ့ကြလေသည် ။

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် မူ ဂျာမန်လေယာဉ်များ သည် ညပိုင်းတွင် သာ လာ၍ ဗုံးကြဲကြသည် ။ ဂျာမနီမှ နေ၍ မှန်မှန်အသံလွှင့်နေသော အော့န လုံးနာဖွယ်ကောင်းသည့် သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ရှိသည် ။ ကျွန်မတို့ က သူ့ကို "လော့ဒ်ဟောဟော"ဟု အမည်ပေးထားကြပါသည် ။

ဗုံးကြဲတော့မည်ဆိုလျှင် သူ့အသံသည် ရေဒီယိုမှ ထွက်ပေါ်လာစမြဲ။ "မကြာခင် ဗုံးကြဲတော့မယ်၊ မကြာခင် ဗုံးကြဲတော့မယ်"သူပြောသည့် သံနေသံထားနှင့် လေယူလေသိမ်းမှာ သူ့အသံနှင့် တစ်ပုံစံတည်း၊ တစ် သမတ်တည်းဖြစ်သဖြင့် ကလေးများ ပင်လျှင် သူ့အသံနှင့် တစ်ထေရာ တည်းတူအောင် အတုခိုး၍ ဆိုလို့ ရသည် ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူပြောလိုက်ပြီဆိုလျှင်တော့ အမြဲတမ်းလိုလို မှန် သည် ။ တချို့ညများ တွင် လန်ဒန်မြို့တစ်မြို့လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်မျှ ခါယမ်းနေတတ်၏။ ခြေသုတ်ဖုံတစ်ခုကို ခါနေသည် နှင့်ပင် တူသေး တော့သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တစ်မြို့လုံး ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားနေတတ် သည် ။ ကျွန်မအနေဖြင့် ညတစ်ညကို ယခုအချိန်ထိ မမေ့သေးပါ။ ခရစ် စမတ်ပွဲတော်ပြီးနောက်တစ်ညတွင် ဖြစ်သည် ။ ထိုညက ဂျာမန်လေယာ ဉ်များ သည် မီးလောင်ဗုံးများ ထောင်နှင့်ချီ၍ ကျဲချသည် ။ လန်ဒန်တစ်မြို့လုံး မီးလောင်တိုက်သွင်းခံထားရပြီဟု ပင် ထင်ရ၏။ ဘ ယ်ကိုကြည့်ကြည့် တဟု နိုးဟု နိုးတောက်လောင်နေသော မီးတောက်မီး လျှံကြီးများကိုသာ မြင်ရသည် ။

ကောင်းကင်တစ်ခွန်လုံးမှာ နီရဲလျက်ရှိ၏။ မည်းနက်သော မီးခိုးလုံးကြီးများ သည် အလိပ်လိပ်ထကာ ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်လျက်ရှိသည်။ ဒီဇင်ဘာလဆိုလျှင် သိမ်းမြစ်ရေသည် ထူးထူးကဲကဲ အေးမြစမြဲဖြစ်သည်။ ထိုရေသည် ပင်လျှင် မီးတောက်မီးလျှံများ ၏ အားကြီးလွန်းသော အရှိန်ကြောင့် ပူနွေးလျက်ရှိသည် ဟု ပြောကြပါသည်။ မီးသတ်ပိုက်များမှ ထွက်လာနေသော သိမ်းမြစ်ရေသည် နွေးနေသည် ဟု ဆိုကြသည်။

ကျွန်မ၏ ဘဝတွင် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးသော ညဖြစ်သည်။ ထိုညက ကျွန်မ၏ လူနာ တင်ယာဉ်ပေါ်၌ တင်ထားသော လူနာများ ထဲမှ တစ်ဦးက "ဟစ်တလာဆိုတဲ့ ကောင် ဒီအလုပ်မျိုး မလုပ်သင့်ဘူး၊ ကယ့်ကို မလုပ်သင့်တာ"ဟု တစ်လမ်းလုံး တောက်လျှောက်ရေရွတ်လာသည်။ ကျွန်မ သူ့စကားကို ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ ရတော့မည် မဟုတ်ပါ။

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာများ အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပွားနေသော်လည်း ဘဝကတော့ ဆက်လက်၍ ရှင်သန်လှုပ်ရှားမြဲပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ မော်တော်ယာဉ်တပ်မှ လူနာတင်ယာဉ်များမှာ အားနေရသည် မရှိပါ။ အမြဲတစေ ထွက်ကာ လူသေများ နှင့် လူနာများကို သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးနေကြရပါသည်။ ကျွန်မတို့ အား သရော်ခဲ့၊ လှောင်ခဲ့ကြသော လန်ဒန်အရှေ့ပိုင်းသားများမှာ လည်း ယခုအခါတွင် ကျွန်မတို့ ၏ ဘက်တော်သားများ ဖြစ်လာသည်။ သူတို့ ခများမှာ လည်း အေးအေးငြိမ်ငြိမ်နေရသည် မရှိ။ ညစဉ်ညတိုင်း သူတို့ သားသမီးများ၊ သူတို့ စောင်များ၊ သူတို့ ဖဲထုပ်များ နှင့် လက်ဖက်ရည်ဘူးများကို သယ်၍ မြေအောက်လမ်းရှိရာသို့ ခြေကျင်သွားကြရသည်။

ဗုံးကြဲနေသည့်အချိန်တစ်ချိန်လုံး ပေရာပေါင်းများ စွာနက်သော မြေ

အောက်ပုန်းကျင်းများ အတွင်း၌ ဆင်းနေကြရသည်။ ။ လန်ဒန်မြို့တော် သူ မြို့တော်သားအားလုံးမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေကြလေသည်။ ။ မည်သူမျှ အိပ်ရေးဝဝအိပ်ကြရသည် မရှိ။ လူအမြောက်အမြားမှာ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ ဖြစ်နေကြသည်။ ။ အစားအစာကိုလည်း ကိုယ်စားချင်သလို စား၍ မရ။ ရာရှင်စနစ်ဖြင့် ဝေငှစားသောက်နေရသည့် ဘဝ ဖြစ်၏။ စားရသည့် အစာမှာ လည်း ကောင်းကောင်း မွန်မွန် မဟုတ်။ ကျွန်မတို့ အားလုံး အသား၊ ထောပတ်နှင့် လတ်ဆတ်သော သစ်သီးများကို ပြင်းပြင်းပြပြ တောင့်တမိကြသည်။ ။ သို့သော်လည်း မရပါ။ ကျွန်မတို့ ၏ ခါးမှ အဝတ်အစားများမှာ လည်း အမြဲတမ်းလိုလိုပင် ညစ်ပေရေ လျက်ရှိနေသည်။ ။ အဘယ်မှာ လျှင် မညစ်ပတ် မပေရေဘဲ နေပါမည်နည်း။ လေကြောင်းရန်အချက် ပေးဥဩသံကြားတိုင်း နီးစပ်ရာ ပုန်းကျင်းထဲ ဆင်းကြရသည်။ ။ နီးစပ်ရာ မြေကြီးပေါ်တွင် ပြားပြား ဝပ်နေအောင် မှောက်ကြရသည်။ ။

သို့သော်လည်း လူတိုင်းလိုလိုပင် ကိုယ်လုပ်စရာရှိသည် ကို အခြေမပျက်ဆက်လုပ်ကြသည်။ ။ တုန်လှုပ် ချောက်ချားခြင်း မဖြစ်။ အနေမပျက် ၊ အသွားမပျက်ပင် ရှိကြသည်။ ။ ကျွန်မတို့ အားလုံး အစားအစာဝယ်ဖို့ ၊ သတင်းစာဝယ်ဖို့ ၊ စီးကရက်ဝယ်ဖို့ ၊ ဘတ်စ်ကားစီးဖို့ အခြေမပျက် တန်းစီ၍ စောင့်ကြသည်။ ။ ကျွန်မတို့ အနေဖြင့် စစ်မှ ပေါက်ဖွားလာသည့် ဒုက္ခများကို ခံစားရသဖြင့် ညည်းတော့ညည်းကြသည်။ ။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်း ဖြစ်သည့်အခါလည်း ဖြစ်ကြသည်။ ။ ပင်ပန်းမောဟိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ကြသည်။ ။ ငြီးငွေ့ခြင်းဖြစ်သည့်အခါလည်း ဖြစ်ကြသည်။ ။ သို့သော်လည်း ဟစ်တလာအား ခူးထောက် အညံ့ခံဖို့ မည်သူမှ မစဉ်းစားကြပါ။

ကျွန်မမှာ လည်း ကိုယ့်ပြဿနာနှင့်ကိုယ် စိတ်ရှုပ်နေရချိန် ဖြစ်၏။ ဂျော်ဒန်နှင့် ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သဘောတူ

ခွဲနေကြပြီးသည့်နောက်တွင် နောက်တစ်ဆင့် လုပ်စရာရှိနေသေး သည် ။ တခြားတော့မဟုတ်။ တရားဝင် ကွာရှင်းရန်ဖြစ်သည် ။ တကယ်တော့ ဤကိစ္စမှာ မလွယ်ပါ။ ကျွန်မ၏ ဘဝတစ်ခုလုံးမှာ ဝါးအစည်းပြေသည့် နှယ် တစ်ပိုင်းစီ၊ တစ်စစီ ဖြစ်နေသည် ဟု ထင်ရ

လောက်သည့် အခြေအနေမျိုးသို့ ဆိုက်နေသည် ။

အပြင်းအထန် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်မှုများ ၁၉၄၁ ခု မေလထဲတွင် ဖြုန်းခနဲ ရပ်သွားသည် ။ ထိုကဲ့သို့ ရပ်သွားသည့်အချိန်တွင် လည်း စိတ်အေးနားအေးရှိလှသည် မဟုတ်ပါ။ ဒုတိယအကြိမ် ဘယ်တော့ပြန်စလာမလဲ ဟူသော အတွေးဖြင့် မျှော်တလင့်လင့် လုပ်နေရသဖြင့် စိတ်မောလူမော ဖြစ်ကြရသည် ။ ဗုံးအကြဲ ရပ်သွားသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အလုပ်မရှိဘဲ ဖြစ်သွားပြန်သည် ။ ကျွန်မတို့ အားလုံး အချိန်ရှိသမျှ ထိုင်ကာနေကြရသည် ။ ပျင်းရိပြီးငွေ့နေကြသည် ။ အတင်းအဖျင်းပြောရင်း အချိန်ဖြုန်းကြရသည် ။

ထို့နောက် တစ်ရက်တွင် ကျွန်မသည် အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦးနှင့် ပါတီပွဲတစ်ခု၌ အမှတ်မထင် ဆုံမိကြသည် ။ ကျွန်မတို့ မှာ လုပ်စရာဟူ၍ မရှိပါ။ ပျင်းရိပြီး ရူးကုန်လိမ့်မည်ဟု ထင် ရကြောင်းပြောမိသည် ။ "ခင်ဗျား စကားကြောင့် ကျွန်တော်တော့ စိတ်ကူးတစ်ခု ရသွားပြီ" ဟု သူက ပြန်ပြောပါသည် ။ ထိုဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အမည်ကို ကျွန်မမေ့နေပါပြီ။ သို့သော်လည်း သူ့ကျေးဇူးကိုတော့ ကျွန်မ မမေ့ပါ။ သူနှင့်ဆုံမိခဲ့ကြပြီး နောက်တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ပင် ထူးခြားမှုတစ်ခု ရှိလာသည် ။ အမေရိကန်သံရုံးမှ ကျွန်မတို့ မော်တော်ယာဉ်တပ်သို့ လန်ဒန်မြို့တွင်းလမ်းများကို နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်စွာ သွားလာတတ်သော ယာဉ်မောင်းနှစ်ဦး ခေတ္တခဏမျှ ငှားပါဟု မေတ္တာရပ်ခံလာသည် ။

အမေရိကန်များမှာ စစ်ပွဲအတွင်းသို့ မရောက်လာကြသေးပါ။ သို့သော်လည်း သူတို့ သံရုံးတွင် လေ့လာရေးပုဂ္ဂိုလ်များ နှင့် ပြည့်လျက်ရှိသည်။ ။ ထိုလေ့လာရေး ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ လည်း သူတို့ ခါးတွင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် အရပ်ဝတ် အရပ်စားများကို ပြန်၍ သတိမပြုမိကြဘဲ တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက်တွေ့လျှင် အပြန်အလှန် အလေးပြုကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြပါသည်။ ။ သူတို့လို အမေရိကန် အရာရှိများကို အင်္ဂလန်နှင့် စကော့တလန်နိုင်ငံများ အတွင်း၌ အုပ်လိုက် သင်းလိုက် သွားလာနေကြသည် ကို ကျွန်မတို့ တွေ့နေကျဖြစ်သည်။ ။

တချို့က လေယာဉ်ကွင်းများကို သွား၍ ကြည့်ကြသည်။ ။ တချို့က ကမ်းခြေများ ၌ ပြုလုပ်ထားသော ကာကွယ်ရေး အစီအစဉ်များကို သွားရောက်လေ့လာကြသည်။ ။ တချို့က ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ စစ်ဘက်နှင့်အုပ်ချုပ်ရေးဘက်မှ ခေါင်းဆောင်များ နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကြသည်။ ။ အမေရိကန်သံရုံးသည် ထိုလေ့လာရေး ပုဂ္ဂိုလ်များ သွားချင်သည့် နေရာမှန်သမျှကို အချိန်မီလိုက်ပို့ပေးနိုင်ရန်အတွက် မော်တော်ကားဒရိုင်ဘာ များများ စားစားရှိနေဖို့ လိုသည်။ ။ လက်တွေ့တွင် ဤအလုပ်မှာ လည်း လွယ်ကူသည့် အလုပ်တစ်ခု မဟုတ်ပါ။

အချိန်အခါနှင့် အခြေအနေအရ လန်ဒန်မြို့အပါအဝင် အင်္ဂလန်တစ်နိုင်ငံလုံးသည် အလွန် တင်းကျပ်သော လုံခြုံရေးစည်းကမ်းများ အောက်တွင် ကျရောက်နေပါသည်။ ။ လမ်းမီးဟူ၍ လုံးဝမရှိပါ။ လမ်းများ ပေါ်တွင် ရှိနေကြ အမှတ်အသားများ လည်း မရှိတော့ပါ။ ထိုစဉ်က အင်္ဂလန်နိုင်ငံအတွင်းသို့ ဂျာမန်များ အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်ရောက်လာမည်ဆိုပါက အချိန်မရွေး ဝင်ရောက်လာနိုင်သော အချိန်ဖြစ်သည်။ ။ ဂျာမန် လေထီးတပ်သားတစ်ယောက် သွားတတ်လာတတ်ဖြစ်သွားမည်ကိုပင် စိုးရိမ်လျက်ရှိသဖြင့် လမ်းများ ပေါ်၌ ဘာအမှတ်အသား ဘာဆိုင်းဘုတ်မှ

မထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ညဆိုလျှင် လုံးဝအမှောင်ချထားသည်။ ညပိုင်းလမ်းများ ပေါ်၌ သွားလာနေကြသည့် မော်တော်ကားများ သည် ရှေးမီးများကို မှီခိုနိုင်သမျှ မှီခိုမှီခိုကလေးဖွင့်၍ သွားကြရ၏။ ဤအခြေအနေသည် ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ ကျရောက်ဖုံးလွှမ်းနေလေ့ရှိသော လန်ဒန်မြို့တော်၏ ဆီးနှင်းများ နှင့် ပေါင်းမိလိုက်သောအခါ အမေရိကန်များ အနေဖြင့် ညနေခင်းပိုင်း ချိန်းဆိုထားသည့်နေရာသို့ အချိန်မီ ရောက်နိုင်ကြသည် မှာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပါ။

သူတို့ အနေဖြင့် နေ့ခင်းနေ့လယ်ဘက်မှာ ပင် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း သွားတတ်လာတတ်ကြသူများ မဟုတ်။ လန်ဒန်မြို့အကြောင်းကောင်းစွာ မသိကြသော အမေရိကန်ဒရိုင်ဘာများ သည် မကြာခဏ လမ်းပျောက်၍ တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေသည့်အခါများ တွင် သူတို့ ကားများ ပေါ်၌ လိုက်ပါလာကြသော အမေရိကန်စစ်ဘက်မှ ထိပ်သီးအရာရှိများ ၏ သွေးခုန်နှုန်းသည် အန္တရာယ်များ သော အမှတ်သို့ ခုန်တက်သွားတတ်ကြလေသည်။ ။

ကျွန်မအဖို့ တော့ အမေရိကန်သံရုံးသို့ သွားရောက် တာဝန်ယူရမည့် ဒရိုင်ဘာတစ်ဦးအဖြစ် အရွေးခံရသည့်အတွက် ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။ အရင်တစ်ချိန်က အမေရိကန် အနည်းငယ်မျှနှင့် သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသော ကျွန်မသည် ယခုအခါတွင် အမှတ် ၂၀ ဂရော့စ်ဗင်းနားစကွဲယားရှိ အမေရိကန်သံ ရုံးအတွင်းမှ အမေရိကန်များ အလယ်တွင် ရောက်နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မသည် နာမည်ကြီး ပါးလ်ဟားဘားခေါ် ပုလဲဆိပ်ကမ်း ဂျပန်တို့ လက်တွင်း မရောက်မီကတည်းက လန်ဒန်မြို့ပေါ် ရောက်နေကြသော အမေရိကန်အရာရှိတိုင်းကို သိလာခဲ့သည်။ ။ ကျွန်မက

တော့ ဟန်ကြီးပန်ကြီး မလုပ်တတ်သော ဖျတ်လတ်တက်ကြွပြီး ရင်းနှီး
ဖော်ရွေမှုရှိသော အမေရိကန်များကို သဘောကျ သည် ။

ကျွန်မ၏ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးဘဝသည် လုံးဝ အမေရိကန် ဆန်
လာခဲ့သည် ။ မကြာခင်မှာ ပင် ကျွန်မ၏ စိတ်သည် အမေရိကန်တစ်ဦး
အပေါ်၌ ညွတ်လာခဲ့သည် ။ ဗိုလ်ကြီးရစ်ချက်အာနီးဆိုသူ ဖြစ်၏။ အမေ
ရိကန်နိုင်ငံ နာမည်ကြီး ဝက်စ်ပျိုင့် စစ်တက္ကသိုလ်ထွက် လူချောလူလှတ
စ်ဦး၊ ကျွန်မ သိသလောက်ဆိုလျှင် သူသည် အလွန်တော်သော အင်ဂျင်နီ
ယာတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည် ။

ကျွန်မက သူ့ကို ဒစ်ခ် ဟု ခေါ်သည် ။ ဒစ်ခ်မှာ ခရီးအမြဲသွားနေသူ
တစ်ဦးဖြစ်သည် ။ လန်ဒန်တွင် သုံးရက်လောက်နေပြီး ဝါရှင်တန်သို့
လေယာဉ်ဖြင့် ပြန်ကာ ငါးရက်လောက်နေရပြန်သည် ။ ထို့နောက် လန်
ဒန်သို့ပြန် လာပြီး တနင်္ဂနွေနှစ်ပတ်သို့မဟုတ် နှစ်ရက်ခန့် နေရပြန်သ
ည် ။ သူ ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်လန်ဒန်ရောက်မည်၊ သို့မဟုတ် သူဘယ်နေ့
ဘယ်ရက်တွင် ဝါရှင်တန်သို့ ပြန်မည်ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ တိတိကျ
ကျ မသိရပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးလုံး ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးကြား
၌ ထူး ခြားသော ဆက်စပ်မှုတစ်ခု ရှိသည် ကို အပြန်အလှန် နားလည်
နေကြပါသည် ။ လအနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် ဒစ်ခ်တစ်ယောက် ဝါရှင်
တန်မှ ပြန်ရောက်လာသည် ။

သူမိန်းမထံ ကွာရှင်းခွင့်တောင်းရာ သဘောတူလိုက်ပြီဟု ကျွန်မ
အား ပြောပြပါသည် ။ "ကေး ရယ် တို့ မှာ သာ လွတ်လွတ်ကင်းကင်းဖြစ်
သွားပြီ ဆိုရင်တော့ မင့်အနေနဲ့ ..."ဟု သူက စကားစပါ သည် ။ ကျွန်မ
က သူ့စကားကိုဆုံးအောင် မစောင့်တော့ပါ။ သူဘာပြောမည်ကို နားလ
ည်နေပြီဖြစ်သဖြင့် သူ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခြင်းကို လက်ခံလိုက်ပါသ

ည် ။

ကျွန်မတို့ နှစ်ဦး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သဘောတူထားကြပြီဖြစ်သော်လည်း အခြေအနေကတော့ ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိပါ။ များ ပြားလှသည့် အလုပ်တာဝန်များကြားမှ ရသလောက် အချိန်ကလေးကို ခိုး၍ နှစ်ဦးချင်း အကြည့်ချင်း ဆုံကြရပါသည် ။ ကိစ္စမရှိပါ။ ဤမျှလောက် ဆုံတွေ့ရ၊ စကားပြောရလျှင်ပင် နှစ်ဦးလုံးကျေနပ်ကြသည် ။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် လက်ထပ်ကြတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် သိပ်ပြီး ပူပန်ကြောင့်ကြခြင်း မဖြစ်ကြပါ။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ဆိုသည် မှာ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ဖြစ်သွားသည့် အချိန်ကို ဆိုခြင်းဖြစ်ပါ၏။

စစ်ကြီးက ခွင့်ပြုသော အချိန်ကာလကို ဆိုခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ကိုယ်သတ်မှတ်ထားသည့် အချိန် ရောက်လျှင်တော့ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းဖြင့် လက်ထပ်ကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားကြပါသည် ။ အခုလောလောဆယ် အချိန်မှာ တော့ဖြင့် ဝေးလာသည့် အခြေအနေအရ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်၍ နေထိုင်သွားကြရန်သာ ရှိပါသည် ။

ထို့နောက်တွင် အမေရိကန်သဘောထားသည် ပြောင်းလဲလာသည် ။ ဝေါလ်ဟားဘား ဆိပ်ကမ်းကို ဂျပန်တို့ က အလစ်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းသည် အခြေအနေကို ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသည် စစ်ထဲသို့ ပါလာသည် ။ နေရာတိုင်းတွင် အရေးကြီးသည့် အရိပ်အငွေ့များ ထင်ဟပ်လာသည် ။ အမေရိကန်များ အတွက် ကားမောင်းပေးနေရသည့် ကျွန်မတို့ တပ်မှ ၁ ရိုင်ဘာအုပ်စုမှာ လည်း တိုးတက်များ ပြားလာသည် ။ နွေဦးပေါက်ရာ

သီ၏ တစ်ရက်တွင် အရေးပါအရာရောက်သော
အမေရိကန်ဗိုလ်ချုပ်များ ချည်း ပါဝင်သော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဆိုက်ရောက်လိ
မ့်မည်ဟူသော သတင်းသည် ကျွန်မတို့ အား တပ်လှန့်ထားပါသည်။

အမေရိကန်သံရုံးတွင် လာရောက်အမှုထမ်းရသည့် လုပ်သက်ဖြင့်တွ
က်လျှင် ကျွန်မသည် လုပ်သက်အများ ဆုံးနှင့် အရင့်ဆုံးဖြစ်သည်။ ။
ထို့ကြောင့် ယခုရောက်လာမည့် လူစုထဲမှ ရာထူးအမြင့်ဆုံးဆိုသည့် ထိပ်
ဆုံးမှ လူသာလျှင် ကျွန်မ ကားမောင်းပို့ရမည့်လူ ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်မ တွ
က်ထားမိသည်။ ။ ကျွန်မဘာကြောင့် ထိုကဲ့သို့ တွက်ရသည် ဟူသော အချ
က်ကို စစ်တပ်မှ လူများ ဆိုလျှင် နားလည်ကြလိမ့်မည် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဤ
ကိစ္စမျိုးမှာ ရာထူးအဆင့်ကို အဓိကထား၍ စဉ်းစားရသော ကိစ္စမျိုးဖြစ်
ပါ၏။

အမိန့်ထွက်လာသည့်အခါတွင် မူကား ကျွန်မမျှော်လင့်ထားသလို ဖြ
စ်မလာပါ။ ကျွန်မရသည့်လူမှာ ရာထူးအားဖြင့် အဆင့်အနိမ့်ဆုံး လူတစ်
ယောက်ဖြစ်နေသည်။ ။ ကြယ်နှစ်ပွင့် ဗိုလ်ချုပ်တစ် ယောက်မျှသာ ဖြစ်၏
။ ကျွန်မလူချင်း လဲလှယ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်သေးသည်။ ။ မရတော့ပါ။ ကျွန်
မ နောက်ကျသွားပြီ။ တစ်နည်းတစ်ဖုံ စဉ်းစားပြန်တော့လည်း အကယ်
၍ သာ ထိုစဉ်က ကျွန်မ နောက်မကျခဲ့ပါမှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟော
င်ဝါကို ကျွန်မ သိခွင့်ရတော့မည် မဟုတ်ပါ။

ဖြစ်ပျက်လာပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်ပါသည်။ ။

အလုပ်တာဝန်များ ခွဲဝေချထားပေးနေစဉ်က ကျွန်မအခန်းတွင် မရှိ
ပါ။ အားနေသဖြင့် ဆံပင် အလှပြင်ဆိုင်သို့ ထွက်သွားခဲ့မိပါသည်။ ။ ဂ
ရော့စ်စကွဲယားသို့ ကျွန်မပြန်ရောက်ချိန်တွင် အခြားသော
ဒရိုင်ဘာအမျိုးသမီးများ သည် ကောင်းပေ့ဆိုသည့်

မလိုင်အဆီအနှစ်များကို သယ်ယူသွားကြလေပြီ။ ဒရိုင်ဘာများကို တာဝန်ခွဲဝေ ချထားပေးနေသော ဒုဗိုလ်သည် ကျွန်မလက်သို့ တာဝန်ချ စာရွက်များ ကမ်းပေးသည် ။

"ခင်ဗျား စိတ်မဆိုးဘူးလို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်တာပဲ။ ဒီမှာ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၊ သူတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်"ဟု ပြောသည် ။ ကျွန်မအနေဖြင့် ကြယ်နှစ်ပွင့်တပ် သာမည ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်ထက် အဆင့်အများကြီးမြင့်သော ထိပ်ဆုံးမှ လူကိုသာ တာဝန်ယူလိုကြောင်း သိနေသည် ။ ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အခြေမပျက်သွားအောင် ဣန္ဒြေဆယ်လိုက်ပြီး အလိုက်သင့်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည် ။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ရပါတယ်"

ထို့နောက်တွင် လည်း ဗိုလ်ချုပ်များ ပါဝင်သော အဖွဲ့သည် ချက်ချင်း ရောက်မလာပါ။ သူတို့ လေယာဉ်သည် ရာသီဥတု အခြေအနေမကောင်းသဖြင့် ပရက်စ်တွင် ရပ်နားနေသည် ဟု သိရပါသည် ။ လေးဆယ့်ရှစ်နာရီမျှ ကြာသောအခါ သူတို့ သည် စကော့တလန်မှ လန်ဒန်သို့ မီးရထားဖြင့်လာရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည် ။ ရထားဖြင့် လာပြန်သော်လည်း အချိန်မီ ရောက်မလာပါ။ နောက်ဆုံးတွင် ရာသီဥတု ကြည်လင်သော မေလတစ်မနက်ခင်းတွင် သူတို့ ဆိုက်ရောက်လာကြသည် ။ ဂရော့စ်ဗင်းနား စက္ကယားတွင် သံအမတ်ကြီး ဂျွန်ဝင်းအန့်တစ်ဦးတည်းသာ သူတို့ အား သီးသန့်ခန်းထဲတွင် လက်ခံတွေ့ဆုံသည် ။

ကျွန်မတို့ ကိုတော့ နောက်ထပ်ပေးမည့် အမိန့်ကိုစောင့်ရန် ညွှန်ကြားထားသည် ။ ကာကီရောင် မော်တော်ကားများ သည် ရုံးရှေ့မျက်နှာစာတွင် တန်းစီ၍ ရပ်ထားသည် ။ ကျွန်မတို့ ဒရိုင်ဘာများက ကိုယ့်ကားနှင့်ကိုယ် အသင့်စောင့်နေကြရလေသည် ။ နေ့လယ်စာ စားရမည့်

အချိန်ပင် လွန်သွားခဲ့လေပြီ။ ကျွန်မမှာ ဆာလွန်းသဖြင့် မအောင့်နိုင်ဖြစ်လာသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် စောင့်နေရာမှ အသာထွက်ခဲ့ပြီး အသားညှပ် ပေါင်မုန့်တစ်ချပ် ရှာစားသည်။ ။

ကျွန်မ ပြန်လာသောအခါ စောစောက ရပ်ထားသည့် သံရုံးကားများ မရှိတော့ပါ။ ကားရုံထဲတွင် ကာကီရောင် ပစ်ကပ်ကားတစ်စီးသာ ကျန်ခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုကားဘေးတွင် အမေရိကန်အရာရှိ နှစ်ဦး ရပ်နေသည်။ ။ ကျွန်မခေါင်းထဲတွင် မိန်းမတစ်ယောက်ဟူသော အသိစိတ် ပျောက်သွားသည်။ ။ ကားရှိရာသို့ ကသောကမျော ပြေးသွားကာ အရာရှိနှစ်ယောက်ကို အလေးပြုလိုက်ပါသည်။ ။ ဗိုလ်ချုပ်အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါဆိုတာ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်များ ပါလဲဟု ကျွန်မက တရိုတသေ မေးသည်။ ။ အရပ်ပုပုနှင့်လူသည် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ။

"ကျွန်မ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ မော်တော်ကား ဒရိုင်ဘာပါရှင်"ဟု ကျွန်မက ပြောပါသည်။ ။ "ဒီဟာ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ ကားပါ"ကျွန်မက မော်တော်ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး သတိအနေအထားဖြင့် ရပ်နေရပါသည်။ ။ ဗိုလ်ချုပ်အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါနှင့် ဗိုလ်ချုပ်မတ်ကလပ်တို့ က ကားနောက်ခန်းသို့ ဝင်၍ ထိုင်ကြသည်။ ။

"ငါတို့ ကလဲရစ်ဂျ်ကို သွားချင်တယ်"ဟု အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ပြောပါသည်။ ။ ကျွန်မမှာ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းချုပ်တည်းနေရသည်။ ။ သူသွားလိုသောနေရာမှာ ဘာမှ ဝေးသည် မဟုတ်။ လမ်းနှစ်လမ်းကျော် လိုက်လျှင် ရောက်သည်။ ။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကျွန်မတို့ ဌာနချုပ်မှာ အမေရိကန်တစ်ဦးက ကျွန်မကို မေးသည်။ ။

"ခင်ဗျား အိုက်ကို သဘောကျရဲ့ လား"

"ဘယ်က အိုက်လဲ"

"ဗိုလ်ချုပ် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါလေ"

ကျွန်မက ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်လိုက်မိပါသည်။ ။ "မဆိုးပါဘူး၊ ကျွန်မ သူနဲ့ တွေ့တာ ကြာမှ မကြာသေးဘဲ"

"သူ့အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ထွက်နေတဲ့ ကောလာဟလသတင်းတွေကတော့ အများကြီးပဲ"ဟု သူက ထပ်ပြောသည် ။ "ဒီဘက် စစ်မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို သူ တာဝန်ယူရလိမ့်မယ်လို့ အများက ပြောနေကြတယ်"

ဒါမျိုးကျတော့ ကျွန်မက သူ့ထက်ပို၍ နားလည်ပါသည် ။ ကျွန်မအဖေသည် စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် ။ အရေးကြီးသော စစ်မျက်နှာတစ်ခုကို ကြယ်နှစ်ပွင့်တပ် ဗိုလ်ချုပ်များ လက်တွင်းသို့ ဘယ်တော့မှ ဝင်ကွက်၍ အပ်ရိုးထုံးစံမရှိ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြန်မပြောမိခဲ့ပါ။ ကံအားလျော်စွာပင် ကျွန်မ၏ ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားခဲ့မိပါသည် ။

ကျွန်မအနေဖြင့် တစ်နေ့တာ ဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းသဘောကို သတိထား၍ လေ့လာနေရသည်။ ။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကျွန်မသည် ကလဲရစ်ချ်ဂျ်သို့ ကိုးနာရီတိတိ အရောက်သွားရသည်။ ။ ဗိုလ်ချုပ်နှစ်ယောက်ကို သူတို့ သွားလိုရာသို့ လိုက်ပို့ပေးပြီး ဆယ့်ခြောက်နာရီမျှအကြာတွင် ပြန်ပို့ပေးရ၏။ ကျွန်မတံခါးကို ဖွင့်ပေးထားခိုက်တွင် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ကျွန်မဘက်လှည့်၍ ပြောသည်။ ။ "မနက်ဖြန်နံနက် ကိုးနာရီတိတိ အရောက်လာပါ။ မစွဲဆမ်းမားစဘီး"

နောက်ရက်များ တွင် လည်း ကျွန်မ ထမ်းဆောင်ပေးရသည့် တာဝန်ဝတ္တရားမှာ ဤပုံစံအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ စစ်ရေးစစ်ရာနှင့် ပတ်သက်၍ ကြီးမားသော စီမံကိန်းများ ရေးဆွဲချမှတ်နိုင်ရန် ညှိနှိုင်း နေကြသည်မှာ ထင်ရှားလျက်ရှိပါသည်။ ။ ဗိုလ်ချုပ်နှစ်ဦးအား လိုက်လံပို့ဆောင် ပေးနေရသည့် ရက်များ ထဲမှ တစ်ရက်ကိုတော့ ကျွန်မ မမေ့နိုင်သေးပါ။ ယနေ့အချိန်အထိ အများက နားလည်ထောက်ခံထားသော အချက်တစ်ချက်ရှိသည်။ ။ အခြားတော့မဟုတ်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ စစ်ပွဲကာလ တစ်လျှောက်လုံး ဗြိတိသျှတို့ ဘက်မှ ဖီးမာရှယ်ဆာဘားနတ်လော့မောင့်ဂိုမာရီနှင့် အမေရိကန်တို့ ဘက်မှ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါတို့ ကြားတွင် ဆက်ဆံရေး မပြေလည်ဟူသော အချက်ဖြစ်သည်။ ။

တစောင်းဆောင်းပြီး ဝါးခြမ်းပြား ထောင်ထားသလို ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် ကလန်ကလား နိုင်လှသော ဖီးမာရှယ်မောင့်ဂိုမာရီသည် ငါ့မင်းငါ့ချင်း လုပ်ချင်တတ်သည့် ဉာဉ်ရှိသည် ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ သာသောင့်သာ ယာဖြစ်အောင် ပြောရမည်ဆိုပါမူ မောင့်ဂိုမာရီသည် စစ်ပွဲတစ်လျှောက် လုံး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါဘေးမှ နေ၍ ဆူးညောင့်သဖွယ်ဖြစ်ခဲ့သည် ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် လူချင်း ပထမဆုံးအကြိမ်စ တွေ့ကတည်းက သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်သည့် ပဋိပက္ခသည် တည်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်မ မမေ့နိုင်ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ထိုနေ့က ကျွန်မသည် မတ်ကလပ်နှင့် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါတို့ ကို လန်ဒန်မြို့အပြင်ဘက် တစ်နေရာရှိ မွန်တီ(မောင့်ဂိုမာရီကို အတိုကောက် ခေါ်ခြင်း)စစ်ရေးလေ့ကျင့် လှုပ်ရှားမှုပြု ရာ တပ်ဖွဲ့တစ်ခုသို့ ပို့ပေးရသည်။ ။ ထိုစဉ်က မွန်တီသည် ဒုတိယ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမျှသာ ရှိသေးသော်လည်း စွမ်းရည်ထက်မြက်သော စစ်ဘက်အရာရှိတစ်ဦးအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားလျက်ရှိ နေပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ မွန်တီ၏ တပ်မှ ပြန်လာသည့်အချိန်မှာ မွန်းလွဲပိုင်းဖြစ်သည်။ ။ မော်တော်ကား နောက်ထဲတွင် ထိုင်လိုက်လာကြသော အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်နှစ်ဦးသည် မွန်တီခင်းကျင်းပြသလိုက်သော စစ်ရေးလေ့ကျင့်မှုအကြောင်းကို ဆွေးနွေးပြောဆိုလာကြသည်။ ။ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ စကားပိုင်းကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်တစား နားစိုက်လေ့ မရှိပါ။ သို့သော်လည်း ထိုနေ့က အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ အသံတစ်မျိုးဖြစ်နေသည် ကို သတိထားလိုက်မိသည်။ သူ့အသံတွင် ဒေါသသံပါလျက် ရှိလေသည်။ ။

ကျွန်မနားမှ "ဒီခွေးမသား"ဟူသော စကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် နားစွင့်မိပါသည်။ ။ သူ မွန်တီကို ရည်ညွှန်း၍ သုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ နှစ်ဦးဆုံမိကြသည့် မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဆေးလိပ်အလွန်သောက်

သော အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါနှင့် ဆေးလိပ်လုံးဝမသောက်သော မောင့်ဂိုမာ
ရီတို့ အဆင်မပြေဖြစ်ကြသည်။ သူ့ရုံးခန်းအတွင်း၌ ဆေးလိပ်သောက်ခွ
င့်မပြုနိုင်ဟု မောင့်ဂိုမာရီက ခပ်တင်းတင်း ခပ်မာမာ ပြောသည် ဟု ဆို
သည်။ ။

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက မောင့်ဂိုမာရီ၏ တားမြစ်ချက်ကို တလေးတ
စားတော့ လိုက်နာသည်။ သူ့လက်ထဲမှ စီးကရက်ကိုချပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်
သည်။ သို့သော်လည်း ရင်တွင်းမှာ တော့ မုန်တိုင်းထ လျက်ရှိ၏။ ယခု
ကားပေါ်ပြန်ရောက်ပြီး ပြန်လာချိန်အထိ ဒေါသမပြေသေး။ ကျွန်မအဖို့
တော့ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ ဒေါသကို ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်
သည်။ နောက်ကြည့်မှန်ထဲတွင် ပေါ်နေသည့် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ မျ
က်နှာကို ကျွန်မတစ်ချက် ခိုးကြည့်မိပါသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ နီရဲလျက်ရှိ
သည်။ နဖူးကြောကြီးများ ထောင်လျက်ရှိသည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ဤပု
ဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေးသည် တိုးတက်ကောင်းမွန်လာခြင်း မရှိတော့
ပါ။ စစ်ပွဲတစ်လျှောက်လုံး သူလုပ်သမျှ မှန်သည် ဟူသော ထင်မြင်မှုနှင့်
စည်းကမ်းတင်းကြပ်မှုကို တရားသေ ဆုပ်ကိုင်ထားလေ့ရှိသော မွန်တီ
၏ ဉာဉ်သည် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကို မကြာခဏ ဒေါသကြီးလာအောင်
လုပ်လေ့ရှိသည်။ ။

သို့သော်လည်း လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ဒေါသဖြစ်လာစေနိုင်လော
က်သည့် အခြေအနေတိုင်းသည် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကို အမျက်ဒေါသထွ
က်အောင် မဖန်တီးနိုင်ပါ။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ သည် ဒေါသဖြစ်လောက်
သည့် အရာကိုမြင်တိုင်းတွေ့တိုင်း ဒေါသကြီးတတ်သူ တစ်ဦးမဟုတ်ပါ။
ဥပမာတစ်ခုပြချင်ပါသည်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် အင်္ဂလိပ်တို့ ၏ လုံ
ခြုံရေးအစီအစဉ်ကို များစွာ သဘောကျသည်။ များစွာလည်း အလေး
အနက်ထားသည်။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်မသည် ကိုယ်သွားနေ ရသည့်လမ်း

ကို ဇေဝဇဝါဖြစ်နေသဖြင့် ကားကိုရပ်ကာ အနီးမှ စစ်သားတစ်စုထံ မေး
မြန်းစုံစမ်း သည် ။

"ကားပေါ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ကလပ်နဲ့ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါတို့ ပါလာတယ်"
ဟု ကျွန်မက ပြောပြ သည် ။ "အခြေစိုက်တပ်ကို သွားချင်ရင် ဘယ်လမ်း
က သွားရမလဲ။ ကျွန်မကို ပြောပြနိုင်ရင် တစ်ဆိတ်ပြောပြပါ"

တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ မပြောပါ။ "ကျွန်တော်တို့ လည်း မသိဘူး"
ဟု သာ ဖြေကြသည် ။ တကယ်တော့လည်း သူတို့ ဘက်က မှန်သည် ဟု
ပင် ဆိုရပါလိမ့်မည်။ ထိုအချိန် ထိုအခါက အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ဗိုလ်ချုပ်
အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ဟူသောအမည်ကို မကြားဖူးကြသေးပါ။ သူတို့ မျက်
စိအောက်၌ မြင်တွေ့နေရသည် မှာ အမျိုးသမီး ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်
မောင်းသော စစ်ကားတစ်စီးမျှသာဖြစ်သည် ။ ထို့ပြင်လည်း ထိုစဉ်က အ
လွန်အတင့်ရဲသော ဂျာမန်သူလျှို့များ နှင့် ပဉ္စမံတပ်သားများ အကြောင်း
က လူတိုင်း၏ နားနှင့်ပါးစပ်ဖျားကို ရောက်နေချိန်ဖြစ်ရာ မျက်နှာစိမ်း
ဆိုလျှင် ဘာကိုမျှ ယုံကြည်စိတ်ချပြီး မပြောရဲကြပါ။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင်
အမေရိကန်တပ်သားများ နှင့် ပြည့်လာသည့် အချိန်ကျတော့လည်း
အခြေအနေက ပြောင်းလာသည် ။

ဘာကိုပဲ မေးမေး ဖြေကြသည် ။ လမ်းပျောက်နေလျှင်လည်း
ညွှန်ပြကြသည် ။ ထိုအချိန်ကြတော့လည်း အင်္ဂလိပ်တို့ သည် ယဉ်ကျေး
သိမ်မွေ့စွာဖြင့် လိုရာခရီး ရောက်သည် အထိ ကျကျနန ညွှန်ပြတတ်ကြ
ပါသည် ။ သို့သော်လည်း ၁၉၄၂ခုနှစ်အတွင်းကမူ ယခု ကျွန်မ တွေ့နေ
သော စစ်သားများ သည် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ မေးလို့ မရ။ ကြာလာတော့
ကျွန်မ စိတ်တိုလာသည် ။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကတော့ နည်းနည်းက
လေးမှ စိတ်ဆိုးသည့်လက္ခဏာ မပြပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကလပ်ဘက်သို့

လှည့်ပြီး "တွေ့လား၊ အဲဒါ စိတ်ဓာတ်ရေးရာပဲဗျ"ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။
။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မသည် ဗိုလ်ချုပ်နှစ်ယောက်ကို ဒိုဗာသို့ လိုက်ပို့ရသည်။ ဒိုဗာကမ်းခြေရှိ နာမည်ကြီး ကျောက်တောင် ကျောက်ဆောင်ဖြူများ ရှိရာ နေရာသို့သွား၍ ဗြိတိသျှတပ်မှ ပြုလုပ်ထားသည့် ကာကွယ်ရေး အစီအစဉ်များကို လေ့လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။ အကယ်၍ ဂျာမန်များ ကမ်းခြေကို တက်တိုက်လာလျှင် မည်သို့မည်ပုံ ကာကွယ်မည်ဟူသော အစီအစဉ်များကို စိတ်တိုင်းကျလေ့ လာပြီးသောအခါ နှစ်ယောက်သား ထိုနေရာ၌ အချိန်အတန်ကြာမျှ ရပ်နေကြသည်။ ။ အလွန်အားကောင်းသော မှန်ပြောင်းတစ်ယောက်တစ်လက်ဖြင့် ပြင်သစ်ကမ်းခြေဘက်သို့ ကြည့်နေကြသည်။ ။ အင်္ဂလိပ် ရေလက်ကြားမှ ဖြတ်သွားလျှင် မိုင်အနည်းငယ်မျှသာ ကွာဝေးသော အရပ်ဒေသပေတည်း။

"၁၉၂၈ ခုနှစ်တုန်းကပေါ့"ဟု အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက စကားစသည်။ ။ "ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး တုန်းက စစ်မြေပြင်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အရာတွေကို ကျွန်တော်လှည့်လည်ပြီး လေ့လာခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက နေ့တစ်နေ့ မွန်းလွဲ ၁၂ နာရီခန့်မှာ အခုဒီက လှမ်းမြင်နေရတဲ့ နေရာမှာ ရပ်ပြီး ဒီကျောက်ဆောင်ဖြူဖြူတွေကို ကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်"ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တစ်ခုကို ပြန်လည်တသ သတိတရပြောနေသည့်လေသံ ဖြစ်သည်။ ။ ပြီးတော့ ထိုစဉ်က သူရောက်ခဲ့ဖူးသော ပြင်သစ်ရွာများ အကြောင်းကို ပြောပြနေပြန်သည်။ ။

"ကျွန်တော် အဲဒီရွာတွေကို နောက်တစ်ခေါက်လောက် ထပ်သွားပြီး ကြည့်ချင်သေးတယ်"ဟု သူ ဗိုလ်ချုပ်ကလပ်ကို ပြောသည်။ ။ "ကျွန်တော်

တို့ ဟိုဘက်ရောက်သွားတဲ့ အခါမှာ ပေါ့"ဟူသော စကားသံသည် အိပ်မက်ထဲတွင် ကြားနေရသည့်နှယ် ရှိသည်။ ။ ကျွန်မအနေဖြင့် ပါရီမြို့တော် ချင်အီ လက်ဆီ ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ လမ်းဘေးစားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ထိုင်ရလိမ့်ဦးမည် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဘိုလုံမြို့အတွင်း၌ မော်တော်ကားတစ်စီးဖြင့်တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် သွားနေရလိမ့်ဦးမည် ဟူ၍ လည်းကောင်း နည်းနည်းကလေးမှ မတွေးခဲ့ပါ။ ယုံလည်း မယုံကြည်ပါ။

ကျွန်မတို့ လန်ဒန်ဘက်သို့ ပြန်လာကြသည့်အခါ ကျွန်မက လန်ဒန်ဒိုဇာကားလမ်းမကြီးကို လူအများက "ဗုံးကြဲခံလမ်းသွယ်"ဟု အမည်ပေးထားကြကြောင်း ပြောမိသည်။ ။ ထိုနာမည်မှာ ဂျာမန်များက အင်္ဂလန်နိုင်ငံကို နေ့စဉ်ရက်ဆက်လာ၍ ဗုံးကြဲစဉ်က ရခဲ့သော အမည် ဖြစ်၏။

ဗြိတိသျှ ဘုရင့်လေတပ်မတော်မှ စပစ်ဖိုင်းယားတိုက်လေယာဉ်များနှင့် ဟာရီကိန်းအမျိုးအစား တိုက်လေယာဉ်များက တက်၍ တိုက်သည့်အခါတိုင်း ဂျာမန်ဗုံးကြဲလေယာဉ်များ သည် ပြင်သစ်နိုင်ငံဘက်သို့ ဦးတည်၍ လာလမ်းအတိုင်း ပျံသန်းဆုတ်ခွာသွားကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဤလမ်းမကြီးကို ဤအမည်ပေးခဲ့ကြခြင်းပေတည်း။ ဗုံးများ အဆက်မပြတ် ကြဲချခြင်း ခံနေရသည့်အချိန်က ကျွန်မဘာလုပ်နေသလဲဟု ဗိုလ်ချုပ်အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက မေးပါသည်။ ။

"ကျွန်မလား၊ အို...ကျွန်မ မော်တော်ကား မောင်းနေတာပေါ့"ဟု ပြန်ပြောပါသည်။ ။ "အဲဒီတုန်းက ကျွန်မလန်ဒန် အရှေ့ပိုင်းရပ်မှာ လူနာတင်ယာဉ်မောင်းနေရတယ်လေ"

ဤတွင် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါထံမှ မေးခွန်းများ အဆက်မပြတ် ထွက်လာသည်။ ။ ဗုံးများ မနား တမ်းကြဲချခြင်း ခံနေရသည့် ဗြိတိန်စစ်ပွဲ ကာ

လအတွင်းက အမျိုးသမီးများ ဘယ်အခန်းကဏ္ဍကမှ နေ၍
ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သည် ကို သူ သိလိုသည်။ ။ ကျွန်မ၏ အစ်မ အပါအဝင် င
ယ်ရွယ်သော အမျိုးသမီးအားလုံးလိုလိုပင် ယူနီဖောင်းဝတ်များ
ဖြစ်ကုန်ကြသည် ဟု ကျွန်မက ပြောပြပါသည်။ ။ ကျွန်မအမေနှင့်သူ့မိတ်
ဆွေများကတော့ မီးလောင်ဗုံးကောက်သူများ အဖြစ် တာဝန်ယူကြပါသ
ည် ဟု ရှင်းပြပါသည်။ ။ မီးလောင်ဗုံးတစ်လုံး၏ အရှည်မှာ တစ်ပေခန့်ရှိ
သည်။ ။ ဂျာမန်များ သည် ထိုမီးလောင် ဗုံးများကို လမ်းများ နှင့် အိမ်ခေါ
င်မိုးများ ပေါ်သို့ ကြေချသွားတတ်ကြ၏။

ကျလာသည့်အခါ ပစ္စည်းအသေးစားတစ်ခုခု
ကျသံမျိုးလောက်သာကြားရသည်။ ။ နောက် အချိန်တန်ကြာသည့်အခါ
အပူရှိန်ဖြင့် ထကွဲကာ မီးလောင်တတ်သည်။ ။ ကျွန်မအမေ ယူရသည့်
တာဝန်မှာ ဗုံးကြဲပြီးလျှင်ပြီးချင်း မီးလောင်ဗုံးများကို လိုက်လံရှာဖွေပြီး
အမြန်ဆုံးကောက်ယူကာ သတ်မှတ်ထားသည့်နီးရာအခန်းသို့ ပို့ပေးရ
သည်။ ။ အလွန် ဘေးအန္တရာယ်များ သော အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်ပါ၏။

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် အလွန်စိတ်ရှည်ပြီး ဇွဲကောင်းသော လူတ
စ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။ သူသိလိုသော အရာများကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနှင့်
စုံစုံလင်လင် မသိရမချင်း အဆက်မပြတ်မေးသည်။ ။ သူ့ထံမှ မေးခွန်းရပ်
သွားချိန်တွင် ဗြိတိန်ကာကွယ်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အမျိုးသမီးများ ၏ ပါ
ဝင်လှုပ်ရှားမှုများကို ကျွန်မ သိထားသမျှ သူ သိသွားခဲ့လေပြီ။

ရက်တွေ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်လွန်လာသည်။ ။ အမေရိကန်ဗို
လ်ချုပ်နှစ်ဦး၏ ခန္ဓာကိုယ် အလေးချိန်မှာ လည်း သိသိသာသာ ကျလာ
သည်။ ။ မျက်နှာများ သည် ရောက်စတုန်းကလို ပြည့်ပြည့် ဖြိုးဖြိုးမဟုတ်
တော့။ သိသိသာသာ ပိန်ချိုးလာသည်။ ။ မျက်လုံးများမှာ လည်း အိပ်ရေး

၀၀ မအိပ်ရသဖြင့် နီရဲလျက်ရှိသည် ။ မော်တော်ကားဘေးမှ ဆင်းလာကြသည့်အခါတိုင်း သူတို့ ခြေထောက်များ သည် တရွတ်ဆွဲလျက်ရှိကြ၏။ ဤကြားထဲမှ ပင် နောက်ဆွေးနွေးပွဲကို တက်ရပြန်သည် ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်မှာ လည်း အရင်လို ထူထူထောင်ထောင် မနေနိုင်တော့ ။ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် အားပြတ်ချင်သလို ဖြစ်စပြု လာလေပြီ။ တစ်ရက်တွင် မူ ထိုနေ့မွန်းလွဲပိုင်းတစ်ချိန်လုံးနားကြမည်ဟု နှစ်ဦးစလုံး ဝမ်းသာအားရ ကြွေးကြော်လေသည် ။

"ဒီစစ်ကြီးဟာ ငါတို့ သုံးယောက်မပါဘဲ နာရီပိုင်းလောက်တော့ သူ့အရှိန်နဲ့ သူ ဆက်သွားနိုင်မှာ ပါ"ဟု အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ပြောသည် ။ "ကဲ...ကေး တို့ သုံးယောက် နေ့လယ်စာ ကောင်းကောင်း စားနိုင်မယ့်နေရာ ဘယ်မှာ ရှိမလဲ။ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီကိုသာ မောင်းပေတော့။ အရေးကြီးတာက တို့ များကို ဂေါ်ဖီထုပ် မကျွေးမယ့်နေရာ ဖြစ်ဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်"

တဒ်ဂ်မျှ ကျွန်မကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပါသည် ။ အမေရိကန်အားလုံးက ကျွန်မကို ကေးဟု ခေါ်ကြသည် ။ သို့သော်လည်း ကလပ်နှင့် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါတို့ ကတော့ စ၍ တွေ့ပါပြီဆိုကတည်းက ကျွန်မကို မစွဲဆမ်းမားစဘီးဟု ခေါ်ခဲ့ကြ၏။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ နှုတ်မှ "ကေး" ဟူသော အခေါ်အဝေါ်သစ်ကြောင့် ကျွန်မ အံ့အားသင့်ပြီး ကြောင်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည် ။

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ စကားထဲတွင် ဂေါ်ဖီထုပ်မကျွေးမယ့်နေရာ ဟူသော စကားပါသည် ။ သူ ဘာဆိုလိုသည် ကို ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါသည် ။ တစ်နေ့မွန်းလွဲပိုင်းတွင် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ဗိုလ်ချုပ်ကလပ်အား ကပ်၍ "ဒီစစ်ကြီးဟာ သမိုင်းမှာ အီးအထူးဆုံးသော

စစ်ကြီးလို့ မှတ်တမ်းတင် ရတော့မယ်"ဟု ပြောလိုက်သည် ကို ကျွန်မကြားဖူးခဲ့ပါသည်။ ။ ကျွန်မကတော့ သူ့စကားကို မကြား ဟန် ဆောင်ကာ ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ စိုက်ကြည့်ပြီး ကားကို မောင်းနေခဲ့သည်။ ။ တကယ်တော့ သူတို့ သွားရောက်လေ့လာသည့်တပ်တိုင်းက သူတို့ အား ဂေါ်ဖီရွက်ပြုတ်ချည်း ကျွေးလွှတ်လိုက်သည် က များ ၏။ ဂေါ်ဖီရွက်ပြုတ်တန်ခိုးကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နှစ်ဦးမှာ ကားပေါ်တွင် ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေသည် က များ လေသည်။ ။

"ကွန်နော့ကို ပို့ပေးပါ့မယ်"ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည်။ ။ "အလွန် ကောင်းတဲ့ နေရာတစ်ခု ပါ၊ ဗိုလ်ချုပ်တို့ အကောင်းဆုံး အစားအစာရနိုင်တဲ့ နေရာပါ"

"ဒီလိုဆို ကွန်နော့ကို သွားပေတော့"ဟု ဗိုလ်ချုပ်အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ပြောသည်။ ။ ကျွန်မ တို့ ကားသည် မောင့်လမ်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။ ။ ကျွန်မ၏ သူတို့ ကို တံခါးဖွင့်ပေးပြီး ဆင်းစေသည်။ ။ ပြီးတော့ ကျွန်မက ကားထဲသို့ ပြန်ဝင်ရန် ဟန်ပြင်သည်။ ။

"ဘယ်လိုလဲ ကေး၊ မင်းလည်း လာလေ"ဟု အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက လှမ်းပြောသည်။ ။ "နေ့လယ်စာကို တို့ နဲ့ တစ်ခါတည်း အတူတူ စားလှည့်ပါ။ စားမယ် မဟုတ်လားဟင်"

ဤအဖြစ်မျိုးနှင့် ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်မ မကြုံခဲ့ဖူးပါ။ ဗိုလ်ချုပ်များက သူတို့ ဒရိုင်ဘာများကို သူတို့ နှင့်အတူ နေ့လယ်စာ အတူတူစားရန် ခေါ်လေ့ခေါ်ထမရှိပါ။ သို့တစေလည်း အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်များကတော့ ထိုအလေ့အထမျိုးကို ကျင့်သုံးကြမည့် လက္ခဏာရှိသည်။ ။ အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ် အားလုံးတွင် ထိုအလေ့အထ မရှိသည့်တိုင် အနည်းဆုံး ဗိုလ်ချုပ်အချို့ကတော့ ထိုအလေ့အထကို လက်ခံကြမည်ဟု ထင်သည်။ ။

ဗိုလ်ချုပ် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို ကျွန်မက ဝမ်းသာကြည်နူးမှု အပြည့်ဖြင့် လက်ခံလိုက်ပါသည်။ ။

သုံးယောက်သား ထည်ဝါခမ်းနားစွာ ခင်းကျင်းပြသထားသည့် ကွန်နော့ဟိုတယ်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ။ တံခါးစောင့်၏ မျက်လုံးများ သည် မနှစ်မြို့သည့် အရိပ်အငွေ့များကို ဖော်ပြနေသည်။ ။ သူလို လူတစ်ယောက်အဖို့ ကတော့ လူတိုင်းသည် ခူးနေရာခူး၊ တော်နေရာတော် သိသင့်သည် ဟု လက်ခံယုံကြည်သူဖြစ်ပုံရ၏။ အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်များ နှင့် ဒရိုင်ဘာများကို ရှုမြင်သုံးသပ်ရာ၌ လည်း ထိုယုံကြည်ချက်အတိုင်းပင် ရှုမြင်သုံးသပ်နေပုံရလေသည်။ ။

ကျွန်မအဖို့ တော့ ဗိုလ်ချုပ်အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်မိသည် မှာ ယခု အကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်။ ။ ယခင်ကတော့ လူချင်းဆုံလျှင် "မင်္ဂလာပါ ဗိုလ်ချုပ်"ဟု နှုတ်ခွန်းဆက်စကားဆိုကာ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးရုံမျှသာ အခါအခွင့်ကြုံသည်။ ။ အခုကျတော့ စားပွဲကို အလယ်မှာ ထားပြီး ဟိုဘက်သည် ဘက် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ထိုင်နေရသဖြင့် သူ့မျက်နှာကို နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့မြင်နေရသည်။ ။

ကြည်လင်တောက်ပနေသော မျက်လုံးပြာကြီးများ ၊ နီဝါရောင်ဆံပင် ။ သို့သော်လည်း ဆံပင်က ခပ်ပါးပါး၊ ခပ်ကျဲကျဲ။ အသားရောင်က နီရဲရဲ။ သွေးရောင်လွှမ်းနေသည့် မျက်နှာက မချောမလှ သော်လည်း ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရာ ကောင်းသည်။ ။ ကိုယ်ကာယ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသည်။ ။ တောင့်တင်း မာကျောသည်။ ။ အမေရိကန် ဝိသသည် ဟု ထင်ပါသည်။ ။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်သားအပေါ် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိသည်။ ။ နောင်တစ်ချိန်တွင် ထင်ရှားကျော်ကြားလာမည့် သူ့အပြုံးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ချ

က်ချင်းပင် ကျွန်မ လက်မြှောက်အရှုံးပေးလိုက်ရပါသည်။ ။

သူရော၊ ဗိုလ်ချုပ်ကလပ်ပါ နေ့လယ်စာစားပွဲတွင် ရွှင်မြူးနေကြပါသည်။ ။ အတိတ်က သူတို့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော စစ်တပ်အတွေ့အကြုံ ဖြစ်ရပ်ပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကို ကျွန်မအား ပြောပြကြသည်။ ။ သုံးယောက်သား ပြီးကြရယ်ကြသည်။ ။ ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ နေ့လယ်စာစားရသည် မှာ အံ့မခန်းရှိလှပါဘိသည်။ ။ ဤနေ့လယ်စာစားပွဲကို ကျွန်မ မမေ့နိုင်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်အိုက် ဆင်ဟောင်ဝါက ဝိုင်ဖြူတစ်ပုလင်း မှာ သည်။ ။ ပင်လယ်ငါးသလောက်ကြော်နှင့် ဆလတ်ရွက် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကို စားကြသည်။ ။

ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေပါ။ ထိုအချိန်က လန်ဒန်တွင် ဆလတ်ရွက်သည် ဇိမ်ခံပစ္စည်းတစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ ။ ငါးသလောက်ထက် ပိုပြီးရှားပြီးဈေးပိုပေးရသည်။ ။ အချို့မှုန့်အဖြစ် မှာ ထားသည့် ယိုသွတ်မှုန့်ကလည်း စားရက်စရာမရှိအောင်ပင် လှနေသည်။ ။ အပေါ်ယံမှ မြှုပ်ထားသည့် စတော် ဘယ်ရီသီးများ အနေအထားပျက်ယွင်းသွားမည်စိုး၍ ခက်ရင်းနှင့်ထိုး၍ ခွဲရက်စရာပင်မရှိ။ သို့သော်လည်း အရသာ တွေ့လွန်းသဖြင့် သုံးယောက်လုံး အငမ်းမရ စားကြသည်။ ။ ကုန်သွားတော့ နောက်တစ်ပွဲ ထပ်မှာ ပြန်သည်။ ။ နောက်ပွဲ မရတော့ပါ။ ထိုနေ့အတွက် ထိုတစ်ပွဲသာ ဝယ်ခွင့်ရှိသည် မဟုတ် ပါလား။

ထိုတစ်နာရီ နှစ်နာရီခန့်အချိန်တွင် စစ်ဆိုသော အရာသည် ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ ။ ကျွန်မ တို့ အားလုံး တခြား သီးသန့်ကမ္ဘာတစ်ခုတွင် ရောက်နေကြသည်။ ။ ထိုနေ့က ရယ်သံများ သည် ကျွန်မ၏ မှတ်ဉာဏ်လောကအတွင်း၌ ယခုအချိန်ထိ တည်ရှိဆဲဖြစ်ပါ၏။ ထိုနေ့က ရယ်သံလွင်လွင်များကို ကျွန်မကြားယောင်ဆဲ။ နောက်နှစ်ပေါင်းများ

စွာကြာ၍ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ပြင်သစ်နိုင်ငံဗာဆေးမြို့သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည့်အခါ အိုက်က ကျွန်မကို စကားတစ်ခွန်းပြောခဲ့ဖူးသည် ။ "ကိုတို့ နှစ်ယောက် ပထမဆုံးအကြိမ် အပြင်ကို အတူတူသွားခဲ့ကြတာ မင်းမှတ်မိသေးလား။ ကွန်နော့ကိုသွားပြီး နေ့လယ်စာ စားခဲ့တယ်လေ။ ကိုယ်ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ ကိုယ့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ အဲဒီနေ့ ကလောက် ဘယ်တုန်းကမှ မရယ်ခဲ့ဖူးဘူး"

တကယ်တော့ ထိုနေ့သည် ဤမျှလောက်အထိ စိတ်၏ သာယာချမ်းမြေ့မှုကို ရရှိခံစားခဲ့ရသော နေ့ဖြစ်ပါ၏။

နေ့လယ်စာ စားအပြီးတွင် ဗိုလ်ချုပ်အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက "ကေးရေ တို့ များ လျှောက်လည်ရရင် မကောင်းဘူးလား။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံရဲ့ စစ်ရေး အခင်းအကျင်းတွေအပြင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံရဲ့ အထူးအဆန်း အလှအပ လေးတွေကို တို့ ကြည့်ချင်ပါသေးတယ်"ဟု ပြောသည် ။

"ရပါတယ်ရှင်"ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောပြီး တောပိုင်းဆန်သည့် အောက်စဖို့ ဘက်အထိသွားဖို့ ကျွန်မက အကြံပြုပါသည် ။ "အဲဒီဘက်မှာ ဆိုရင် ရှုခင်းတွေဟာ အံ့မခန်းလှတယ်"ဟု ကျွန်မက ထပ် ပြောသည် ။

"မင်းသဘောကျသလိုသာ လုပ်ပါ။ ကနေ့ နေ့ခင်းပိုင်းမှာ မင်းဟာတို့ ကို အမိန့်ပေးနိုင်တဲ့ တပ်မှူးပဲ။ ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး လား ဝိန်း"ဗိုလ်ချုပ်ကလပ်က သူ့စကားကို ထောက်ခံသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည် ။

ကျွန်မတို့ အောက်စဖို့ ဘက် ထွက်ခဲ့ကြပါသည် ။ ပန်းချီဆန်လှသော ရွာငယ်ကလေးများ ၏ အလှသည် အမျိုးသားနှစ်ဦး၏ စိတ်ကို ဆွဲဆောင်လျက်ရှိသည် ။ သူတို့ က ရွာတစ်ရွာတွင် ခဏရပ်နားခိုင်းသည် ။ အနောက်ပိုင်ကွန်ဘီရွာ။ သူတို့ သည် ကျေးရွာထွက်ပစ္စည်း အထူးအဆန်း

ကလေးများ ရောင်းချသည့်ဆိုင်ငယ်ကလေးများကို ကျကျနန ကြည့်ခွင့် ရကြသည်။ ပြတင်းပေါက်များ တွင် ပန်းနွယ်များ ရစ်ပတ်နေသည့် သက်ငယ်မိုး ကော့တိတ်ချ်ခေါ် တစ်ထပ်အိမ်ကလေးများကို အနီးကပ် လေ့လာခွင့်ရကြသည်။

"အဲ...ဟိုအိမ်ဟာ သက်တမ်း ဘယ်လောက်ရှိပြီလို့ ထင်သလဲ ကေး"

ဗိုလ်ချုပ် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ကျွန်မဘက် လှည့်၍ မေးသည်။

"နှစ်သုံးရာလောက် ရှိရောပေါ့"ဟု ကျွန်မက စိတ်အထင်ဖြင့် ရမ်းတုတ်လိုက်သည်။ သူက ခေါင်းကိုသာ ယမ်းသည်။ ကျွန်မတို့ အနေဖြင့် ဦးတည်ချက်မရှိဘဲ ခြေဦးတည့်ရာ သွားနေရသဖြင့် စိတ်လက်ပေါ့ပါး ကြည်လင်နေသည်။ ဇွန်လတွင်း ရောက်လုနီးပြီဖြစ်သဖြင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၏ အလှပ ဆုံးသောရာသီဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်ကိုပဲကြည့်ကြည့် စိမ်းလန်းစိုပြည်နေသည်။ ရွှေဝါရောင် လင်းလက်နေသည်။ နှင်းဆီပန်းရနံ့များ သည် နေရာတိုင်းလိုလိုတွင် တသင်းသင်းပျံ့လျက် ရှိသည်။

နောက်ဆုံးကျတော့လည်း ကျွန်မတို့ အားလုံး မော်တော်ကားထဲ ပြန်ရောက်ကြရသည်။ ရာသီဥတုက ပူနွေးနွေးမို့ ကျွန်မသည် အာတွေခြောက်ကာ ရေငတ်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်မ မည်မျှအထိ အတင့်ရဲလိုက်မိသည်ကိုပင် သတိမထားမိ၊ ဘေကွန်စ်ဖီးလ် အရောက်တွင် မော်တော်ကားကို ကိုယ့် သဘောနှင့်ကိုယ် ရပ်လိုက်ပြီး "ဗိုလ်ချုပ်တို့၊ အင်္ဂလိပ်တွေရဲ့ လမ်းဘေးထမ်းဆိုင် တစ်ဆိုင်လောက်တော့ ရောက်ဖူးဖို့ လိုတယ်"ဟု ပြောလိုက်မိပါသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ လည်း ကျွန်မလိုပင် ပူအိုက်ပြီး ရေငတ်နေမည်မှာ ထင်ရှားပါသည်။

ကျွန်မကားပေါ်မှ ဆင်းသွားပြီး သူတို့ အတွက် တံခါးဖွင့်မပေးရသေးမီ သူတို့ ဘာသာ သူတို့ တံခါးဖွင့်၍ အပြင်သို့ ထွက်နှင့်ကြလေပြီ။

အကယ်၍ ထိုအခြေအနေမျိုးတွင် ကျွန်မက ကားတံခါးကို ကိုင်၍ ရပ်နေမည်ဆိုပါကလည်း မြင်ရသူများ အဖို့ အထူးအဆန်းတစ်ခုဟု ယူဆကောင်း ယူဆကြပါ လိမ့်မည်။

သို့သော်လည်း အချိန်ကာလမှာ စစ်တိုက်နေသော အချိန်ဖြစ်သည် ။ ကျွန်မတို့ အားလုံး ယူနီ ဖောင်းဝတ်တွေဖြစ်သည် ။ တံခါးကိုဖွင့်၍ ကိုင်ထားခြင်း အလေးပြုခြင်းစသည့်အပြုအမူများမှာ ကျွန်မတို့ ကြားတွင် မရှိမဖြစ်သည့် နိစ္စဓူဝ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်များ ဖြစ်သဖြင့် အဆန်းမဟုတ်တော့ပါ။

ကျွန်မနှင့် တွဲတာဝန်ကျသည့် အချိန်ကာလတစ်လျှောက်လုံး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ငြိမ်းချမ်းနေသည့် ကာလများ အတွင်းက ကျင့်သုံးခဲ့ကြသည့် ယဉ်ကျေးဖွယ် ရာမူများ (ဥပမာ- ဖွင့်ပေးသော တံခါးမှ အမျိုးသမီးကို ဦးစားပေး၍ ရှေ့မှ ဝင်စေခြင်းစသည် များ)ကို ကျင့်သုံးတတ်ပါသည် ။ သို့သော်လည်း အများအားဖြင့် အမျိုးသား အမျိုးသမီးဟူ၍ မခွဲခြားဘဲ တပ်မှ ချမှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းများ အတိုင်းသာ နေထိုင်ဆက်ဆံသွားသော အလေ့အကျင့်ရှိပါ သည် ။

ကျွန်မတို့ သုံးယောက် ဆိုင်ထဲ၌ ထိုင်၍ အအေးသောက်နေကြသည် ။ အတွင်းမှာ ပင် နွေဦးရာသီ၏ မွန်းလွဲပိုင်းသည် ညနေခင်းသို့ အသွင်ကူးပြောင်းသွားနေသည် ။ နိုက်တင်ဂေး ငှက်ကလေးများ သည် သာယာသောအသံဖြင့် တေးသီလျက်ရှိကြသည် ။ စစ်နှင့် တာဝန်များမှ ဝေးရာသို့ အခိုက်အတန့်မျှ ရှောင်ပြေးနေကြသူ သုံးဦးအတွက် လန်ဒန်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်ရမည့်အချိန်သို့ ဆိုက်ရောက် လာခဲ့ရလေပြီ။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်မတို့ အားလုံး လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အလုပ်

ခွင်သို့ ပြန်လည် ဝင်ရောက်ကြရပြန်လေသည်။ ။ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရသည် မှာ အရင်ကလို မဟုတ်ပါ။ မျက်နှာများ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးနှင့် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းရှိနေကြသည်။ ။ ဤပုံစံမျိုးနှင့် မြင်ရသဖြင့် ကျွန်မစိတ်ထဲ ကျေနပ်မိပါ၏။ နောက်ရက်အနည်းငယ်မျှကြာသောအခါ သူတို့ ၏ လုပ်ငန်းတာဝန်များ ပြီးဆုံးသွားသည်။ ။ ကျွန်မနောက်ဆုံးအနေဖြင့် ဆောင်ရွက်ပေးရမည့် တာဝန်မှာ သူတို့ နှစ်ယောက်အား လေဆိပ်သို့ လိုက်ပို့ပေးရန်ဖြစ်သည်။ ။ သူတို့ ထွက်ခွာရမည့်နေ့တွင် ရာသီဥတု ဆိုးရွားနေသဖြင့် လေယာဉ်မထွက်ခွာနိုင်ပါ။ ထွက်ခွာမည့်အချိန်ကို နှစ်ဆယ့်လေးနာရီတိတိ ရွှေ့ဆိုင်းလိုက် ရလေသည်။ ။

ရုတ်တရက် ဖြုန်းခနဲပေါ်ပေါက်လာသော စိတ်၏
စေ့စော်တိုက်တွန်းမှုအရ ကျွန်မသည် ကလဲရစ်ဂျ်ရိပ်သာသို့ ဖုန်းဆက်မိပါသည်။ ။ အကယ်၍ သာ ကျွန်မအနေဖြင့် အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားလိုက်မည်ဆိုပါက ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ဖုန်းဆက်ဖြစ်မည် မဟုတ်ပါ။ ဆက်လည်း ဆက်ပုံမည် မထင်ပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်မ၏ စိတ်သည် ဤအမေရိကန်နှစ်ယောက်နှင့် သွားလာနေထိုင်ခဲ့ရသည် မှာ စိတ်ချမ်းသာမှု ရှိခဲ့ပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း စိတ်၏ စေ့စော်ရာကို ကျွန်မ မလွန်ဆန်နိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်မ၏ အပြုအမူသည် သဘာဝကျသော အပြုအမူတစ်ရပ်ဟု ပင် ထင်မိပါသည်။ ။

"ဗိုလ်ချုပ်လား၊ ကျွန်မ ကေးပါ"ဟု ကျွန်မကပြောပါသည်။ ။ "ဗိုလ်ချုပ်တို့ ကနေမပြန်ဖြစ်ဘူးဆိုရင် တစ်ခုပြောချင်လို့ ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ဟိုနားသည် နား လျှောက်လည်ချင်သေးတယ်ဆိုရင် ကျွန်မ လိုက်ပို့နိုင်ပါတယ်။" ရုတ်တရက် ကျွန်မတွင် ကြောက်စိတ်ဝင်လာသည်။ ။ ကျွန်မလုပ်ပုံမှာ အတင့်ရဲ လွန်းလှသည် ထင်၏။ ကျွန်မကိုင်ထားသည့် တယ်လီဖုန်းခွက်ထဲမှ စစ်သားလေးသံဖြင့် "မလိုတော့ဘူး၊ တော်ပြီ"ဟူသော မာကျော

ကျောလေသံ ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိပါသည်။ ။

"ကောင်းသားပဲ၊ အဆင်ပြေတာပေါ့"အသံက ကျေကျေနပ်နပ် ရှိသည့်လေသံ။ "တို့ မှာ လည်း ဘာမှ လုပ်စရာမရှိဘူး၊ အားနေကြတယ်"

ထိုနေ့က ကျွန်မသည် သူတို့ နှစ်ယောက်အား ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံများ နှင့် နေရာများကို သာမက သရက်နီးဒဲလ်လမ်းကဲ့သို့သော ထူးခြားထင်ရှားသည့်နေရာများကိုပါ လိုက်ပြခဲ့သည်။ ။ သရက်နီးဒဲလ်လမ်းမှာ အင်္ဂလန်ဘဏ်တည်ရှိရာလမ်း ဖြစ်၏။ ဖလီလမ်းမှာ မူ လန်ဒန်စာနယ်ဇင်း လောက၏ အသည်းနှလုံးဖြစ်သည်။ ။ ပြီးတော့ ကျွန်မ သူတို့ကို ရိုင်းဟောကိုပါ ပြခဲ့ပါသည်။ ။ သို့သော် လည်း ကျွန်မတို့ သုံးဦးလုံး အကြားအမြင်ရ ပုဂ္ဂိုလ်များ မဟုတ်သဖြင့် နောင်အနာဂတ်ကာလတွင် ဤရှေးဟောင်း အဆောက်အအုံကြီးသည် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ ကြီးမားသော အောင်မြင်မှုများ ထဲမှ တစ်ခုကို ဖော်ပြရာနေရာဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟူသော အချက်ကို မမြင်ခဲ့ကြပါ။

ကျွန်မ သူတို့ ကို လန်ဒန်မျှော်စင်သို့ ပို့ခဲ့သေးရုံမက အင်္ဂလန်ထီးနန်းကို စွန့်ပစ်သွားသော ဝေလမင်းသား၏ ချစ်သူ မစ္စဆင်ပဆင်နေထိုင်ခဲ့ရာ ဘရီယန်စတန်ကုတ်ကိုပင် လိုက်ပြခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုနေရာသည် ဝေလမင်းသား မစ္စက်ဆင်ပဆင်အား လာရောက်ပိုးပန်းနေသည့်နေရာ ဖြစ်လေသည်။ ။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် ထိုနေရာကို ကြည့်၍ ခေါင်းယမ်းသည်။ ။ "ရှက်စရာပဲ"ဟု ရေရွတ်သည်။ ။

"ဒါဟာ ဘုရင်တစ်ပါးရဲ့ ပျက်ကွက်မှု တစ်ခုပဲ"ဟု သူ ထိုစကားကို ပြောလိုက်စဉ် ကျွန်မ ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ ဗိုလ်ချုပ်အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် တာဝန်ဝတ္တရားကို အပျက်ခံမည့်လူစားတစ်ယောက် ဟုတ်ပုံမရဟူသော အတွေးဖြစ်သည်။ ။ ထိုအတွေးကို

ကျွန်မသည် ယနေ့အချိန်အထိ သတိရဆဲဖြစ်ပါ၏။

မစ္စက်ဆင်ပဆင်နှင့် ဝေလမင်းသားတို့ စတင်တွေ့ဆုံခဲ့သော အိမ်သည် ဂရော့စ်ဗင်းနားစကွဲ ယားဘက်တွင် ရှိခဲ့ကြောင်း ကျွန်မက သူတို့အား ပြောပြသည် ။ "မစ္စက် ဆင်ပဆင်နေခဲ့တဲ့ အိမ်ဟာ အခု ဗိုလ်ချုပ်တို့ တည်းနေတဲ့ အဆောက်အအုံရဲ့ အရှေ့တည့်တည့်မှာ ရှိခဲ့တာပေါ့။ အမှတ် ၂၀ ဂရော့စ် ဗင်းနားဂေဟာကို ဆောက်တဲ့ အခါကျတော့ အဲဒီအိမ်ဟာ ဖျက်တဲ့ ထဲ ပါသွားတာ"အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ က ကျွန်မ၏ စကားတွင် များစွာ စိတ်ဝင်စားသည် ။

ကျွန်မစကားအဆုံးတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကလပ်ဘက် လှည့်၍ ပြောသည် ။ "မနှစ်က ကျွန်တော် ဝင်ဆာမြို့စားကြီးနဲ့ ဆုံမိသေးတယ်။ သူက သူ့မိန်းမနဲ့ အတူ အမေရိကကို လာလည်တယ်။ ဝါရှင်တန်မှာ ရှိသမျှတပ်တွေကို လိုက်ပြီးကြည့်တယ်။ အမေရိကန်စစ်ဌာနချုပ်ကိုလည်း လာပြီးလေ့လာတယ်။ သူလာတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်လည်း ရှိနေတယ်။ လူတိုင်းက သူ့ကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ တရိုတသေ တလေးတစားပါပဲ။ မြေပုံတွေပေါ်မှာ ထောက်ပြီး ရှင်းပြတဲ့ လူက ရှင်းပြတယ်။"

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သိရသလောက်တော့ သူ့ကိုဘာမှ ပြောမပြခဲ့ကြပါဘူးဗျာ။ သူတို့ အားလုံး သူ့ကို ယုံမှ မယုံကြည်တော့ဘဲကိုး။ ဒီလူဟာ တစ်ချိန်က ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်ခဲ့တဲ့ လူပဲ။ အခုကျတော့ သူ့ခမျာ ကျသွားလိုက်တာ။ ကြောက်စရာပဲ"

မော်တော်ကားကို တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် ဆက်မောင်းနေခိုက်တွင် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ရောက်တတ်ရာရာများကို ပြောနေကြသည် ။ လန်ဒန်မြို့ကို ဗုံးများ အကြီးအကျယ်ကြဲချနေသည့် အချိန်မှာ တစ်မနက်ခင်းတွင် ကြုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်တစ်ခုကို ကျွန်မကြားဖြတ်၍ ပြော

လိုပါ သည် ။

ထိုနေ့မနက်က ကျွန်မသည် တာဝန်မှ နားရက်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မအ
မေနေထိုင်ရာ ဝါးဝစ်ကုတ် ဘက်သို့ သွား၍ နံနက်စာစားမည်ဟု ဆုံးဖြ
တ်ကာ ထွက်လာခဲ့သည် ။ လမ်းထောင့်အကွေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျ
န်မခြေလှမ်းများ သည် တန့်ခနဲ ရပ်သွားကြသည် ။
အမေအိမ်တစ်ခြမ်းမှာ ပြိုကျပျက်စီး လျက်ရှိလေသည် ။ ကျွန်မ၏
ဒူးများမှာ မခိုင်တော့ပါ။ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည် ။

ဤမျှလောက် အင်အားဆုတ်ယုတ်သွားရသည့် အဖြစ်မျိုးကို ကျွန်မ
တစ်သက်တွင် ဘယ်တုန်းကမျှ မကြုံခဲ့ဖူးပါ။ ယခုအကြိမ်သည် ပထမ
ဆုံးအကြိမ် ကြုံရခြင်းဖြစ်ပါသည် ။ ထို့နောက် ကျွန်မသည် အိမ်ဘက်သ
လို့ ဒုန်းစိုင်း၍ ပြေးသွားသည် ။ တော်ပါသေး၏။ ဘုရားသခင်၏ ကျေး
ဇူးတော်ကြောင့် အမေ ဘာမျှမဖြစ်ပါ။ အမေသည် လုံခြုံရာ တစ်နေရာ
သို့ ရွှေ့သွားပြီဖြစ်ပါသည် ။

ဤအဖြစ်ကို ပြောပြပြီးနောက် ကျွန်မက "ကျွန်မတာဝန်ကျခဲ့တဲ့ နေ
ရာကို ဗိုလ်ချုပ်တို့ ကြည့် မလား"ဟု မေးမိသည် ။ ပြီးတော့ သူတို့ ထံမှ
အဖြေမရခင် ကျွန်မ၏ ပက်ကပ်ကားကြီးကို လန်ဒန် အရှေ့ပိုင်းရပ်ဘ
က်သို့ မောင်းလာခဲ့ပါသည် ။ မကြာခင်မှာ ပင် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ခန့်
က လူနာတင်ယာဉ်တစ်စီးဖြင့် ဗုံးကြား၊ မီးကြားနှင့် အဆောက်အအုံပျ
က်များကြားမှ ကျွန်မဖြတ်သန်းသွားလာခဲ့ရသော လမ်းများ ပေါ်သို့ ရောက်
လာသည် ။ ကျွန်မတို့ သည် ဖရိုဖရဲပြိုပျက်စီးနေသော
ကုန်လှောင်ရုံများ နှင့် အိမ်ပျက်ကြို အိမ်ပြိုများကြားတွင် လျှောက်၍ ကြ
ည့်ကြသေးသည် ။

"တချို့က ဒီအဖြစ်တွေကိုကြည့်ပြီး ဟစ်တလာရဲ့ ဆင်းရဲသားရပ်ကွ

က်နေအိမ်များ ရှင်းလင်းရေး စီမံကိန်းလို့ ခေါ်ခဲ့ကြတယ်"ဟု ကျွန်မက ပြောပြပါသည်။ ။

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ခေါင်းယမ်းသည် ။ "ဗုံးတွေကြဲတဲ့ အချိန်မှာ မင်းကြောက်နေမှာ ပဲနော်" ဟု ပြောသည်။ ။

"ငရဲပြည်ရောက်နေသလိုပေါ့ ဗိုလ်ချုပ်ရယ်"ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောပါသည်။ ။ "ရှိရှိသမျှ အဆောက်အအုံတွေက မီးလောင်နေတယ် ။ ကျွန်မ ကားကို မောင်းသွားနေရတယ်။ အဲဒီလိုသွားနေတုန်းမှာ ဗုံးကျ သံကြားလိုက်ရရင် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ ကားကို ရပ်ရ မလား။ နောက်ရင်း ပြန်ရမလား။ ဆက်သွားရမှာ လား၊ ရုတ်တရက် ဘာမှ ဝေခွဲလို့ မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ ကားကို ဇွတ်တိုးမောင်း တာပဲ။ ကျွန်မရဲ့ အဖွဲ့ဝင်အဖော်တွေကလည်း ဆက်မောင်းဖို့ ပဲ တိုက်တွန်းကြတယ်"

"ခင်ဗျားလုပ်တာမှန်တယ် အမျိုးသမီး၊ ဆက်သာမောင်း အကောင်းဆုံးပဲ"လို့ ပြောကြတယ်။ ယောက်ျားတွေက အလောင်းကို ဆွဲထုတ်လာကြတယ်။ အများအားဖြင့် ကောက်ကွေးတွန့်လိမ်နေကြတာချည်းပဲ။ တစ်ခါတလေကျတော့ ခန္ဓာကိုယ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ အပိုင်းပိုင်း အတစ်တစ်ဖြစ်နေတဲ့ အသားစတွေပဲ ကျန်တော့တယ်။ အဲဒါမျိုးကျတော့ ရွက်ထည်အိတ်ကြီးတွေထဲ စုထည့်ရတယ်။ အနံ့အသက်တွေက မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ဆိုးရွားလွန်းလို့ နှာခေါင်းအုပ်တွေ အမြဲစည်းထား ရတယ်"

"အဆိုးဆုံး တစ်ခု ရှိသေးတယ်"ဟု ကျွန်မက ဆက်ပြောသည်။ ။ "လူနာတင်ယာဉ်တွေပေါ်မှာ အလောင်းတွေ အပြည့်သိပ်တင်ထားတဲ့ အခါများ ဆိုရင် သိပ်ကိုဆိုးတာပဲ၊ အလောင်းတွေကလည်း ပြည့်သိပ်ပြီး ခြုံစ

ရာ လွမ်းစရာကလည်း မရှိ။ လက်တွေ့ ခြေတွေကို ရရာကြိုးတွေနဲ့ ပူးတွဲပြီး ချည်ထားရတယ်။ အလောင်းတွေကို ချထားခဲ့စရာ နေရာကလည်း တစ်ခါတလေ မရှိဘူး။ အလောင်းထားတဲ့ အခန်းတွေ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း လျှောက်မောင်းနေရတယ်။ တစ်ခန်းရောက် သွားလို့ "နေရာမရှိဘူး" ပြောလိုက်ရင် နောက်တစ်နေရာကို မောင်းရပြန်ရော။

ကျွန်မ အခုထက်ထိ သတိရနေသေးတယ်။ အဲဒီညက ဗုံးကြဲတာကလည်း သိပ်များ တယ်။ ပြင်းလည်း ပြင်းထန်တယ်။ အလောင်းတွေကို ချထားခဲ့စရာ နေရာမရှိတာနဲ့ တလည်လည် မောင်းသွားရာက နောက်ဆုံးကျတော့ တစ်နေရာရရော ဆိုပါတော့။ ကားပေါ်က အလောင်းတွေကို ချနေတုန်းမှာ ကျွန်မကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကားနားမှာ ထိုင်နေတယ်။ အဲဒါအလုပ်သမားတစ်ယောက်က ထွက် လာပြီး ပြောသည် ။ "အထဲမှာ ထိုင်နေရင် ပိုကောင်းမယ်။ အထဲဝင်ပါ။ ယနေ့ည အပြင်မှာ ထိုင်လို့ မကောင်းဘူး"တဲ့ ။

ကျွန်မလည်း အထဲဝင်ခဲ့တယ်။ ကုန်ဂိုဒေါင်ဟောင်းကြီးတစ်ခုပေါ့။ အခန်းနံရံဘက်မှာ နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်နှစ်လုံး ချထားတယ်။ ပတ်ပတ်လည်မှာ လည်း အကာအရံတွေ ချထားတယ်။ လုပ်ထားတာက ပုန်းခိုကျင်းသဘောပါ။ ကျွန်မတို့ က အဲဒီခုတင်တွေပေါ် ထိုင်နေကြရတယ်။ ကျွန်မရဲ့ လူနာတင်ယာဉ်မှာ အလုပ်သမားအဖွဲ့ဝင် ငါးဦးရှိတယ်။ အလောင်းထားခန်းက အလုပ်သမား သုံးယောက်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မ၊ အဝတ်တွေ ပတ်ပတ်ပြီး ချထားတဲ့ အလောင်းပုံကြီးက ကျွန်မတို့ နဲ့ ပေအနည်းနည်းပဲ ကွာတယ်။ သူတို့ က ဝီစကီတစ်ပုလင်းကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ လက်ဆင့်ကမ်း ပေးကြတယ်။ ကိုယ့်လက်ထဲရောက်ရင် တစ်ကျိုက်မော့ရုံပဲ။ ကျွန်မလည်း မသောက်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ ကျွန်မအဖို့

လောလောဆယ်လိုနေတာ ဒါပဲ။ သူနဲ့ ကျွန်မပဲ လူသေတွေရဲ့ အနံ့က ပျောက်သလိုဖြစ် သွားတာ။ ပြီးတော့"

ပြောရင်းနှင့် ဆက်မပြောချင်အောင် ဖြစ်လာသဖြင့် စကားကို ဖြတ်၍ ရပ်ထားလိုက်ပါသည်။ ။

ငြိမ်ဆိတ်နေကြသည်။ ။ ဗိုလ်ချုပ်ကလပ်၏ မျက်နှာသည် စိတ်မသက်သာ ဖြစ်ခြင်းကို ဖော်ပြ လျက်ရှိ၏။ "သနားစရာ ကေးပဲ"ဟု သူက ရေရွတ်သည်။ ။

"သနားစရာလူတွေနဲ့ သနားစရာ လန်ဒန်ပါကလား"ဟု အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ဝင်ပြောသည်။ ။ ထို့နောက် ကျွန်မကျောကို အသာအယာပုတ်သည်။ ။ "မင်းဟာ တကယ့်သတ္တိခဲ"ဟု ဆိုသည်။ ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်မ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို နော်သော့လေယာဉ်ကွင်းသို့ ကားနှင့် လိုက်ပို့သည်။ ။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ တော့ သူတို့ တကယ်ပင် ပြန်ကြရသည်။ ။ ဗိုလ်ချုပ်ကလပ်က ကျွန်မ၏ လက်ကို ဆွဲခါ၍ နှုတ်ဆက်ပြီး သူတို့ အား လိုက်လံပို့ဆောင်ခဲ့သည် များ အတွက် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည်။ ။ ဗိုလ်ချုပ် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကလည်း ကျွန်မလက်ကို ဆွဲခါလှုပ်ရမ်း၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ။ ထို့နောက် ကားဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားပြီး ကားထဲမှ ဘူးတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လာသည်။ ။

"ဟောသည် မှာ ကေး၊ မင့်အတွက် တို့ နှစ်ယောက်က ပေးတဲ့ လက်ဆောင်"ဟု ဆိုကာ သူ့လက်ထဲမှ ဘူးကို လှမ်းပေးသည်။ ။

ချောကလက်များ ရာရှင်စနစ်ဖြင့် စားသောက်နေရသော ထိုအချိန်မှာ ချောကလက်သည် အလွန်အဖိုးတန်သော လက်ဆောင်တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်မက ပြုံးမိသည်။ ။ ကျွန်မ၏ အပြုံးကို မြင်သော အခါနှစ်ယောက်သား ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ကြသည်။ ။

"တကယ်လို့ များ ငါဒီဘက် ပြန်လာရရင်ပေါ့လေ"ဗိုလ်ချုပ်အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက စကားစသည် ။"မင်း ငါ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် ကားမောင်းပို့ပေးလိမ့်ဦးမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်"

"ကျွန်မကလည်း ပို့ချင်ပါတယ်"ဟု ကျွန်မ ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည် ။ အမှန်တကယ် စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ သူတို့ အားလုံးက "အိုက်"ဟု ခေါ်နေကြသော ထိုလူကို ကျွန်မ ခင်မင်နေမိပါသည် ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် ကားမောင်းပို့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ဖို့ မဆိုထားနှင့် သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့ရလိမ့်ဦးမည်ဟု ပင် မမျှော်လင့်မိပါ။
